

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 355

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 8 mai 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 687 din 8 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2-4
Decizia nr. 688 din 8 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.....	4-6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
752. — Ordin al ministrului transporturilor privind aprobarea Planului de acțiune pentru prevenirea și reducerea zgomotului aeroportuar ambiental pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă București	6
1.103. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aducerea la cunoștința publică a sectoarelor cadastrale din 17 unități administrativ-teritoriale din județul Dolj în care se derulează lucrări de înregistrare sistematică	7-24
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 8 din 25 februarie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	25-31

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 687

din 8 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionita Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Ioan Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială Municipiul Brașov, prin primar, în Dosarul nr. 7.109/62/2012/a2 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.176D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Precizează că prevederile criticate reglementează în materia insolvenței procedura de citare și de comunicare a actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență. Or, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, Curtea Constituțională a stabilit constituționalitatea prevederilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 în sensul că numai prima comunicare a actelor de procedură se face potrivit Codului de procedură civilă către persoanele împotriva cărora se promovează acțiuni și care au fost introduse ulterior în procedura insolvenței. Prin urmare, partea nu se găsește în această ultimă ipoteză, întrucât în speța de față a participat la procedura insolvenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 391/R din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 7.109/62/2012/a2, **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de unitatea administrativ-teritorială Municipiul Brașov, prin primar, într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul criticat este neconstituțional prin limitarea aducerii la cunoștință a actelor de procedură prin Buletinul procedurilor de insolvență și condiționarea de existența unui abonament la această publicație, în măsura în care se aplică și participanților la procedura insolvenței care nu

desfășoară în mod obișnuit acest tip de activitate, astfel cum este unitatea administrativ-teritorială.

6. **Curtea de Apel Brașov — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(1) *Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor se efectuează prin Buletinul procedurilor de insolvență. Comunicarea citațiilor, a convocărilor și notificărilor față de participanții la proces, al căror sediu, domiciliu sau reședință se află în străinătate, este supusă dispozițiilor Codului de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare. Buletinul procedurilor de insolvență va fi realizat și în formă electronică. [...]*

(3) *Prin excepție de la prevederile alin. (1) se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, comunicarea actelor de procedură anterioare deschiderii procedurii și notificarea deschiderii procedurii. Pentru creditorii care nu au putut fi identificați în lista prevăzută la art. 28 alin. (1) lit. c), procedura notificării prevăzute la art. 61 va fi considerată îndeplinită dacă a fost efectuată prin Buletinul procedurilor de insolvență.*”

12. Legea nr. 85/2006, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din titlul V — *Dispoziții tranzitorii și finale* din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Însă, având în vedere prevederile art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit cărora „*Procesele începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date.*”, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 referitor la garantarea dreptului la apărare, art. 44 alin. (2) referitor la dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 1 paragraful 1 cu privire la obligația de a respecta drepturile omului și art. 13 referitor la dreptul la un remediu efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 teza întâi cu privire la respectarea bunurilor oricărei persoane fizice sau juridice din primul Protocol adițional la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 7 sunt contrare prevederilor art. 24 și art. 53 din Constituție, în măsura în care se interpretează că prima comunicare a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se realizează numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar nu și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă.

15. Ulterior pronunțării Deciziei nr. 1.137 din 4 decembrie 2007, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2008, legiuitorul a introdus la art. 7 un nou alineat, și anume alin. (31), modificat prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010, prin care s-a stipulat că „*Prin excepție de la prevederile alin. (1), prima citare și comunicarea actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor prezentei legi, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, se vor realiza, conform Codului de procedură civilă, și prin Buletinul procedurilor de insolvență. Instanțele judecătorești vor transmite actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.*”

16. În acest context, prin Decizia nr. 579 din 5 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 18 iulie 2011, Curtea a reținut că, față de dispozițiile art. 7 alin. (1), noul text oferă garanții suplimentare persoanelor împotriva cărora se introduce o acțiune, în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, prin instituirea obligației ca prima citare și comunicarea actelor de procedură către acestea, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, să se realizeze atât conform Codului de procedură civilă, cât și prin Buletinul procedurilor de insolvență, iar instanțele judecătorești să transmită actele de procedură în cauză, din oficiu, pentru publicare în Buletinul procedurilor de insolvență.

17. Astfel, după deschiderea procedurii, luarea efectivă la cunoștință a actelor se face prin Buletinul procedurilor de insolvență (cu excepția primei comunicări a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, care se realizează nu numai prin Buletinul procedurilor de insolvență, ci și potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă). Citarea părților și comunicarea actelor de procedură, a convocărilor și a notificărilor se vor realiza prin Buletinul procedurilor de insolvență. Potrivit art. 7 alin. (1) din

Legea nr. 85/2006, citarea părților și comunicarea actelor de procedură, a convocărilor și a notificărilor se vor realiza prin Buletinul procedurilor de insolvență. Această prevedere are în vedere actele de procedură ulterioare deschiderii procedurii insolvenței și, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, se aplică tuturor acelor persoane „*ale căror drepturi sau interese sunt supuse spre soluționare judecătorului-sindic, în condiții de contradictorialitate*”. Anterior începerii procedurii, comunicarea actelor de procedură se face potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. De asemenea, potrivit art. 7 alin. (3) coroborat cu art. 61 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, notificarea deschiderii procedurii insolvenței se va face către creditorii, debitorul și oficiul registrului comerțului sau, după caz, registrul societăților agricole ori alte registre conform prevederilor Codului de procedură civilă, publicându-se totodată, conform prevederilor art. 61 alin. (3), într-un ziar de largă circulație și în Buletinul procedurilor de insolvență. Excepție de la această notificare vor face doar creditorii ce nu au putut fi identificați și debitorii al căror sediu nu este cunoscut, pentru care notificarea se va face doar prin Buletinul procedurilor de insolvență (a se vedea Decizia nr. 499 din 4 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 26 ianuarie 2018, paragraful 24).

18. Față de acestea, Curtea a observat că legea instituie măsuri deosebite pentru ca părțile implicate în procedura insolvenței, respectiv debitorii și creditorii, să se bucure de o informare corectă a situației lor juridice, inclusiv prin notificarea potrivit regulilor de drept comun, astfel încât, ulterior deschiderii procedurii, aceștia să își poată exercita dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil. Faptul că, ulterior deschiderii procedurii insolvenței, cu excepția primei comunicări a actelor de procedură către persoanele împotriva cărora se promovează o acțiune în temeiul dispozițiilor Legii nr. 85/2006, persoanele notificate vor fi citate și li se vor comunica actele de procedură prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență nu poate fi privit ca aducând atingere dreptului la apărare sau dreptului de acces liber la justiție.

19. Citarea părților, precum și comunicarea oricăror acte de procedură, a convocărilor și notificărilor prin Buletinul procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în specificul acestei proceduri, care presupune un număr foarte mare de părți și o mare diversitate de acte procedurale de natură să îngreuneze mult desfășurarea procedurii. Acestea constituie o măsură specială prin care se asigură soluționarea cu celeritate a cauzelor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 367 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2009, Decizia nr. 1.436 din 5 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 879 din 16 decembrie 2009, Decizia nr. 1.453 din 3 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012). Curtea a mai constatat că citarea creditorului neidentificat potrivit Codului de procedură civilă este imposibilă, întrucât nu se poate realiza fără a cunoaște denumirea părții citate (Decizia nr. 1.538 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 11 din 6 ianuarie 2012).

20. Referitor la chestiunea vizând plata unei taxe pentru a avea acces la Buletinul procedurilor de insolvență, prin raportare la dispozițiile art. 21, art. 24 și art. 44 din Constituție, Curtea reține că accesul la justiție și exercitarea dreptului la apărare nu sunt drepturi absolute, legiuitorul putând să prevadă anumite condiționări în vederea unei bune administrări a justiției, condiționări ce pot îmbrăca și forma unor obligații de ordin financiar. Curtea a constatat că citarea și comunicarea actelor prin intermediul Buletinului procedurilor de insolvență își găsesc justificarea în însuși specificul acestei proceduri și au drept scop asigurarea desfășurării cu celeritate a acesteia. Obligațiile corelate ce decurg pentru părți în acest caz nu pot fi privite ca

aducând o restrângere a dreptului de proprietate ori a dreptului la apărare, atât timp cât părțile au posibilitatea, pe de o parte, să participe la termenele fixate de judecătorul-sindic și să consulte dosarul în vederea cunoașterii tuturor actelor de procedură depuse la acesta, iar, pe de altă parte, au posibilitatea de a solicita în cadrul cheltuielilor de judecată toate sumele avansate în vederea realizării drepturilor lor pe calea acestei proceduri, invocând în acest sens dispozițiile Codului de procedură civilă privind cheltuielile de judecată (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 283 din 21 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 454 din 20 iunie 2014, paragrafele 57 și 58).

21. Specificul procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, care derogă de la normele dreptului comun, stabilirea acestora constituind atributul exclusiv al legiuitorului, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. În această

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de unitatea administrativ-teritorială Municipiul Brașov, prin primar, în Dosarul nr. 7.109/62/2012/a2 al Curții de Apel Brașov — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 7 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 688

din 8 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Ioan Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Comprest Util — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 2.582/118/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.360D/2016.

materie, ca, de altfel, oriunde legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea anumitor cerințe sau de exercitarea sa într-un anumit termen, nu s-a procedat în această manieră cu intenția de a restrânge accesul liber la justiție sau dreptul la apărare, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării drepturilor constituționale prevăzute de art. 21 și 24, prevenind astfel abuzurile și asigurând protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți.

22. Cu privire la menționarea, în susținerea excepției de neconstituționalitate, a prevederilor art. 53 din Constituție, Curtea observă că acestea nu au incidență în cauză, întrucât nu s-a reținut încălcarea vreunui drept fundamental.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât, având în vedere prevederile legale în materie, cauțiunea nu se depune automat, ci numai dacă judecătorul-sindic apreciază ca fiind necesar acest aspect. În acest sens, menționează și jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a statuat că stabilirea unor condiții pentru exercitarea unor drepturi nu constituie o îngrădire a accesului liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 446 din 21 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.582/118/2016, **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Societatea Comprest Util — S.R.L. din Constanța într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 sunt neconstituționale, în măsura în care judecătorul-sindic poate obliga creditorul la plata unei astfel de cauțiuni prevăzute de textul criticat, fără ca debitorului să îi incumba obligația de a dovedi reaua-credință a creditorului, prejudiciul suferit și întinderea acestuia, precum și legătura de causalitate dintre introducerea cererii cu reaua-credință și prejudiciul suferit. Astfel, simpla contestare a stării de insolvență, nemotivată și nedovedită de către debitor, este suficientă pentru ca judecătorul-sindic să dispună obligarea unui creditor de bună-credință, care din cauza comportamentului abuziv al debitoarei nu dispune de fonduri ce pot fi blocate, la consemnarea unei cauțiuni, obligație a cărei neîndeplinire este sancționată cu neprimirea cererii de sesizare a instanței, ceea ce contravine prevederilor art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, îngredind accesul liber la justiție al creditorului a cărei reaua-credință nu s-a probat. De asemenea, se apreciază că soluția respingerii *de plano* a cererii pentru deschiderea procedurii insolvenței, ca sancțiune a imposibilității consemnării unei cauțiuni pretinse de către debitor, cu argumentul că în astfel de cazuri se săvârșește un abuz de drept procesual în scop șicanator, contravine dispozițiilor art. 57 din Legea fundamentală, întrucât se instituie, *ab initio*, o prezumție de reaua-credință a creditorului (urmărirea prejudiciilor debitorului).

6. **Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** opinează în sensul că dispozițiile criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul**, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, opinează în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: „(1) În cazul cererii de deschidere a procedurii insolvenței formulate de creditor, la cererea debitorului, formulată în termenul prevăzut la alin. (3), judecătorul-sindic poate dispune, prin încheiere, în sarcina creditorului consemnarea la o bancă a unei cauțiuni de până la 10% din valoarea creanței, dar nu mai mult de 40.000 lei. Cauțiunea va fi consemnată în termen de 5 zile de la comunicarea măsurii, sub sancțiunea respingerii cererii de deschidere a procedurii.”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 referitor la

accesul liber la justiție și art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților. De asemenea, sunt menționate prevederile art. 6 cu privire la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că soluția legislativă criticată s-a regăsit și în prevederile art. 33 alin. (3) ale Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, care a fost abrogată prin Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență și asupra căreia s-a mai pronunțat prin mai multe decizii, respingând excepția de neconstituționalitate. Din compararea celor două texte legale reiese că modificările survenite constau, în principal, în faptul că, dacă în vechea reglementare, se prevedea o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor, în noua reglementare se prevede o limită maximă a cauțiunii, respectiv până la 10% din valoarea creanței, dar nu mai mult de 40.000 lei. De asemenea, în ceea ce privește probele ce pot fi administrate în cadrul contestației debitorului și al cererii introductive a creditorului, în art. 72 alin. (3) din Legea nr. 86/2014 se prevede expres că este admisibilă numai proba cu înscrisuri.

14. Dispozițiile criticate în prezenta cauză dau posibilitatea judecătorului-sindic, la cererea debitorului, să dispună, prin încheiere, în sarcina creditorului consemnarea la o bancă a unei cauțiuni. Astfel, ținând seama de circumstanțele cauzei, acesta poate să aprecieze asupra caracterului eventual șicanatoriu al cererii creditorului de deschidere a procedurii insolvenței și să stabilească o cauțiune de natură să descurajeze cererile nefundamentate sau exercitarea cu reaua-credință a drepturilor procesuale. Depunerea cauțiunii constituie o garanție, în sensul că, în urma respingerii cererii, debitorul va putea cere și obține despăgubiri pentru pagubele suferite ca urmare a deschiderii nejustificate a procedurii insolvenței. Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorului, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

15. Scopul instituirii măsurilor cu privire la cauțiune este acela al protejării debitorului împotriva unor cereri vădit nejustificate ale creditorilor privind deschiderea procedurii, potrivit art. 72 alin. (4) din Legea nr. 85/2014, în virtutea căruia cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitor, pentru introducerea cu reaua-credință a unei astfel de cereri, conform dispoziției judecătorului-sindic, care are posibilitatea, potrivit legii, și nu obligația de a institui o asemenea cauțiune. Astfel, cu ocazia soluționării unei astfel de cereri, judecătorul-sindic, în virtutea rolului activ, administrează orice probe prevăzute de lege, respectiv proba cu înscrisuri prevăzută la art. 72 alin. (3) din aceeași lege, în vederea verificării aspectelor învederate și apreciază dacă acestea sunt de natură a prefigura un eventual abuz din partea creditorului.

16. Totodată, din examinarea art. 72 alin. (5) și (6) din Legea nr. 85/2014, Curtea observă că, în cazul achitării, până la închiderea dezbaterilor, a creanței creditorului care a solicitat deschiderea procedurii, judecătorul-sindic va respinge cererea ca rămasă fără obiect, cauțiunea depusă fiind restituită în mod corespunzător. Dacă debitorul nu plătește creanța creditorului până la închiderea dezbaterilor, iar judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, va admite cererea de deschidere a procedurii formulate de acesta și va deschide, prin sentință, fie procedura generală a insolvenței, fie procedura simplificată, după caz. În acest caz, cauțiunea va fi restituită creditorului.

17. De altfel, cu privire la constituționalitatea măsurii obligării la plata unei cauțiuni, stabilită printr-un act normativ, în general, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, iar cu privire la soluția legislativă criticată în prezenta cauză s-a pronunțat prin Decizia nr. 255 din

22 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 9 mai 2011, și a statuat că stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi de natură să împiedice abuzul de drept nu constituie o îngărădire a accesului la justiție sau a altor drepturi constituționale.

19. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

18. Având în vedere cele expuse, Curtea nu poate reține pretinsa încălcare a prevederilor invocate în susținerea excepției de neconstituționalitate, astfel că aceasta urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comprest Util — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 2.582/118/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 72 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de acțiune pentru prevenirea și reducerea zgomotului aeroportuar ambiental pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă București

Având în vedere dispozițiile art. II din Hotărârea Guvernului nr. 944/2016 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 321/2005 privind evaluarea și gestionarea zgomotului ambiental, luând în considerare Ordinul ministrului transporturilor nr. 962/2018 privind aprobarea hărților strategice de zgomot refăcute pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă — București și pentru Aeroportul Internațional București Băneasa — Aurel Vlaicu, în temeiul prevederilor art. III lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 944/2016 și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Planul de acțiune pentru prevenirea și reducerea zgomotului aeroportuar ambiental pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă București, aparținând Companiei Naționale „Aeroporturi București” — S.A., prevăzut în anexa* care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compania Națională „Aeroporturi București” — S.A. va asigura implementarea Planului de acțiune pentru prevenirea și reducerea zgomotului aeroportuar ambiental pentru Aeroportul Internațional Henri Coandă București.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Alexandru-Răzvan Cuc

București, 17 aprilie 2019.
Nr. 752.

* Anexa nu poate fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, din motive de natură tehnico-redacțională, respectiv datorită complexității acesteia, fiind disponibilă în format electronic pe pagina de internet a Companiei Naționale „Aeroporturi București” — S.A., www.bucharestairports.ro.

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN**privind aducerea la cunoștința publică a sectoarelor cadastrale din 17 unități administrativ-teritoriale din județul Dolj în care se derulează lucrări de înregistrare sistematică**

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aduce la cunoștința publică derularea lucrărilor de înregistrare sistematică, pe sectoare cadastrale, în 17 unități administrativ-teritoriale din județul Dolj, după cum urmează:

a) unitatea administrativ-teritorială Argetoaia — sectoarele cadastrale nr. 1, 8, 12, 19, 29, 32, 33, 34, 39, 41, 44, 45;

b) unitatea administrativ-teritorială Botoșești-Paia — sectoarele cadastrale nr. 1, 3;

c) unitatea administrativ-teritorială Bucovăț — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 13, 39, 41;

d) unitatea administrativ-teritorială Bulzești — sectoarele cadastrale nr. 6, 24, 45, 52;

e) unitatea administrativ-teritorială Celaru — sectoarele cadastrale nr. 4, 9, 20, 36, 41;

f) unitatea administrativ-teritorială Cerăt — sectoarele cadastrale nr. 7, 9, 11, 14, 16, 19;

g) unitatea administrativ-teritorială Ciupercenii Noi — sectoarele cadastrale nr. 9, 10, 11, 26, 27, 28, 46;

h) unitatea administrativ-teritorială Coțofenii din Față — sectoarele cadastrale nr. 2, 3, 7, 8, 10, 12, 16, 19;

i) unitatea administrativ-teritorială Desa — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 16, 17, 21, 34, 35, 36;

j) unitatea administrativ-teritorială Dobrești — sectoarele cadastrale nr. 4, 9, 10, 14;

k) unitatea administrativ-teritorială Galicea Mare — sectoarele cadastrale nr. 3, 6, 7, 10, 11, 17, 22, 23, 26;

l) unitatea administrativ-teritorială Măceșu de Jos — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 14, 22;

m) unitatea administrativ-teritorială Secu — sectoarele cadastrale nr. 1, 18, 20;

n) unitatea administrativ-teritorială Siliștea Crucii — sectoarele cadastrale nr. 2, 6, 8, 22, 23, 24, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34;

o) unitatea administrativ-teritorială Sopot — sectoarele cadastrale nr. 2, 11, 12;

p) unitatea administrativ-teritorială Teslui — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 13, 15, 29, 30, 39, 51, 57, 58;

q) unitatea administrativ-teritorială Urzicuța — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 5, 13, 16, 29, 30, 31.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică este prevăzută în anexele nr. 1—17 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—17*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu-Codruț Ștefănescu

București, 8 aprilie 2019.

Nr. 1.103.

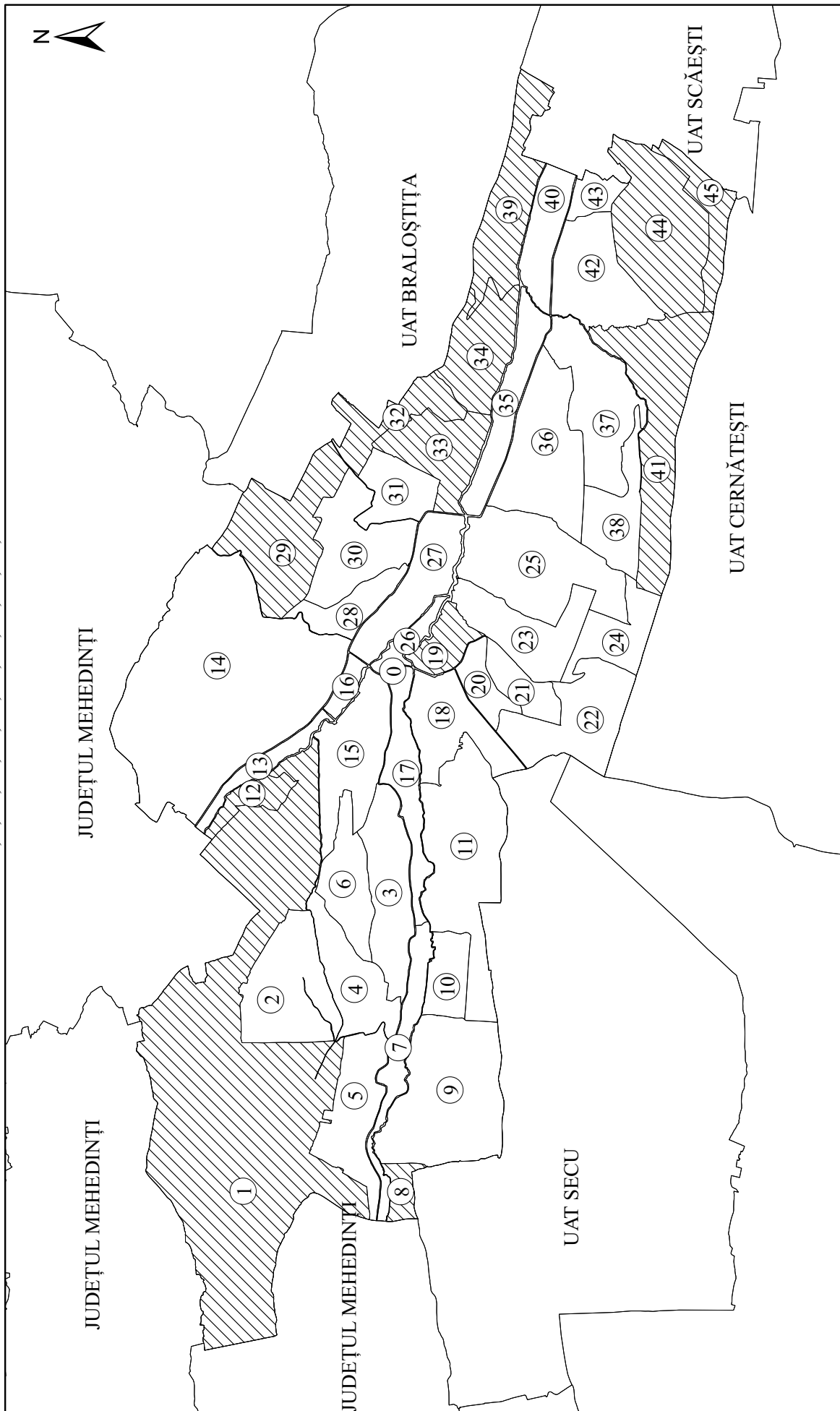
*) Anexele nr. 1—17 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

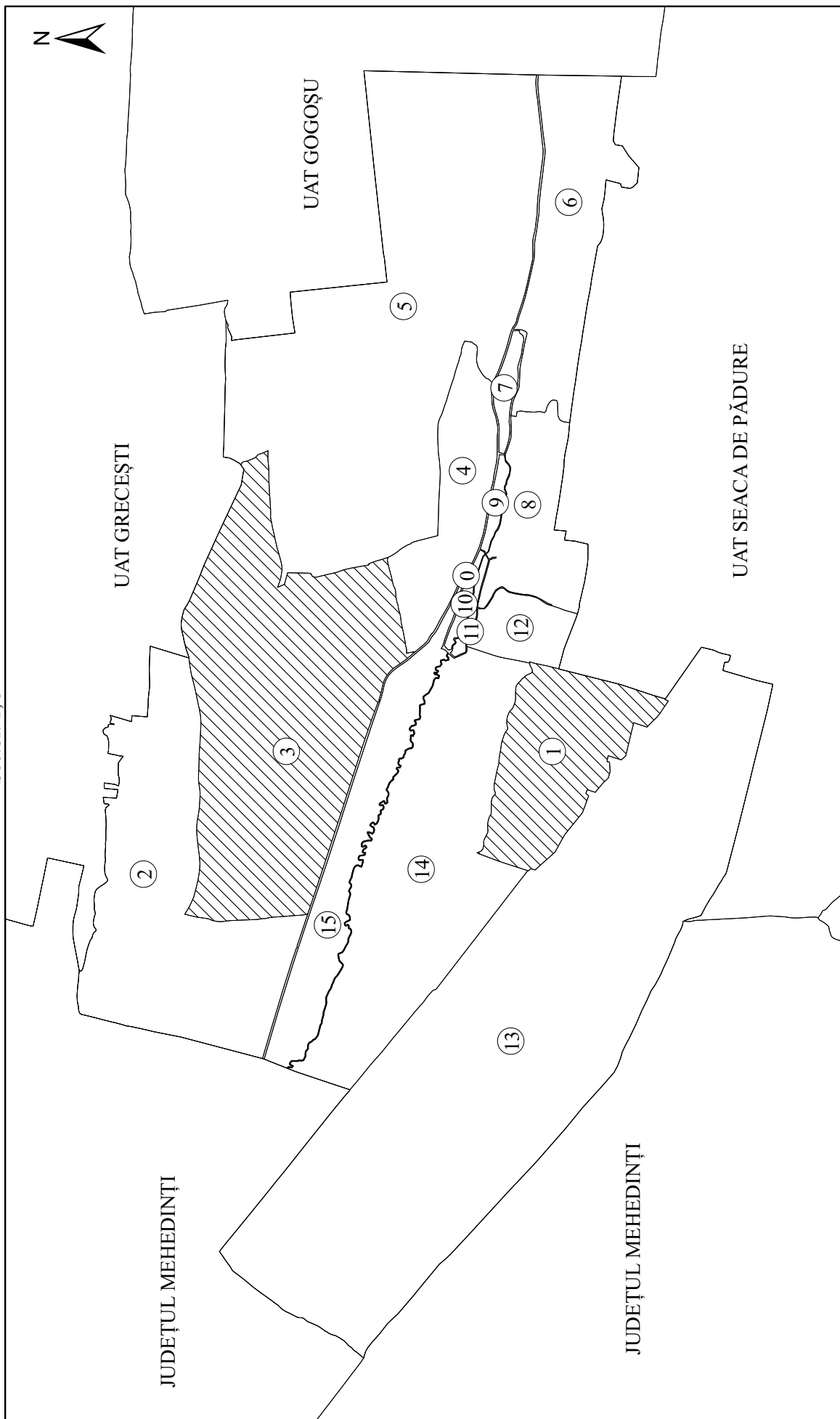
UAT: ARGETOAIA

Sectoare: 1, 8, 12, 19, 29, 32, 33, 34, 39, 41, 44, 45

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ
 UAT: BOTOȘEȘTI-PAIA
 Sector: 1, 3

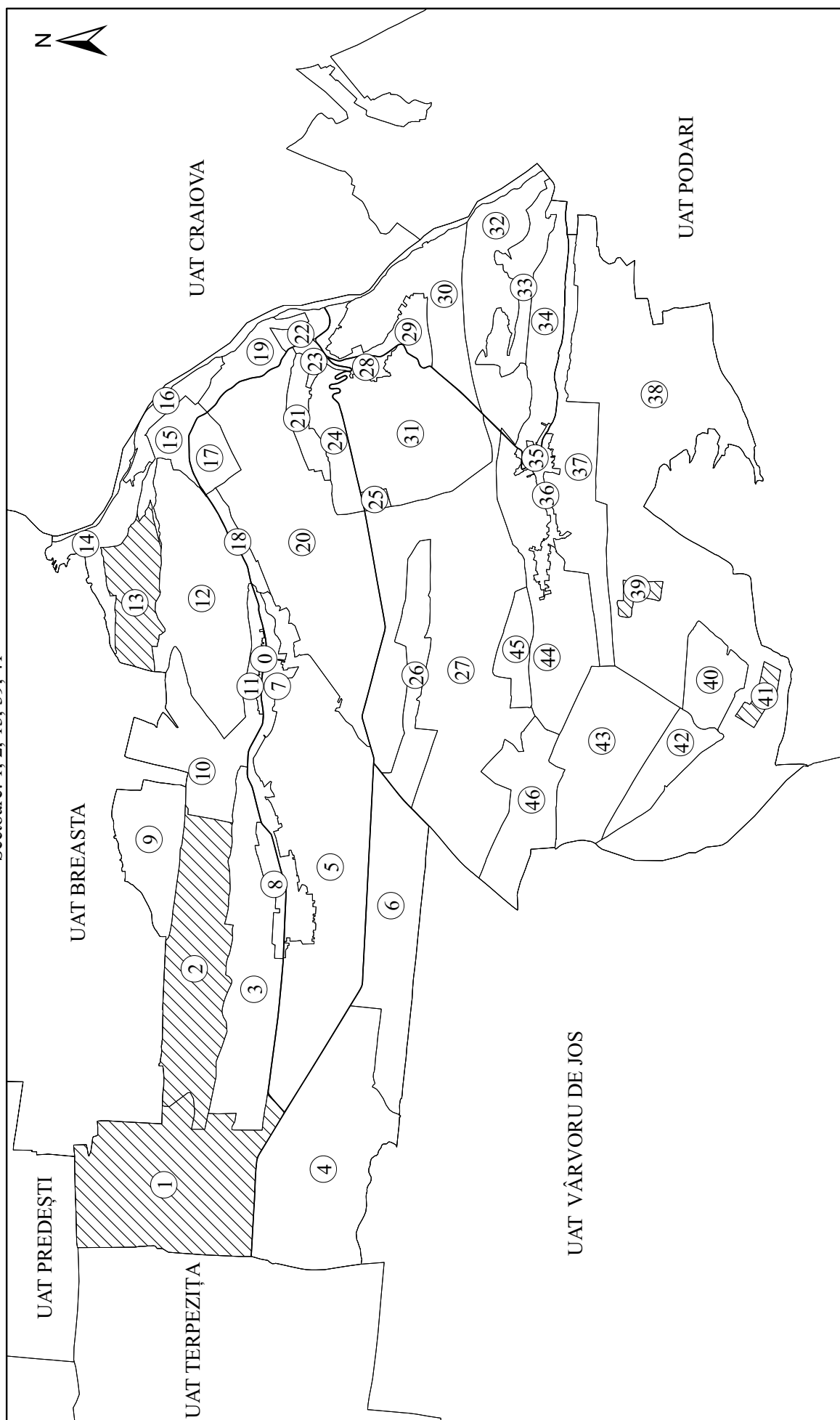

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: BUCOVĂȚ

Sectoare: 1, 2, 13, 39, 41

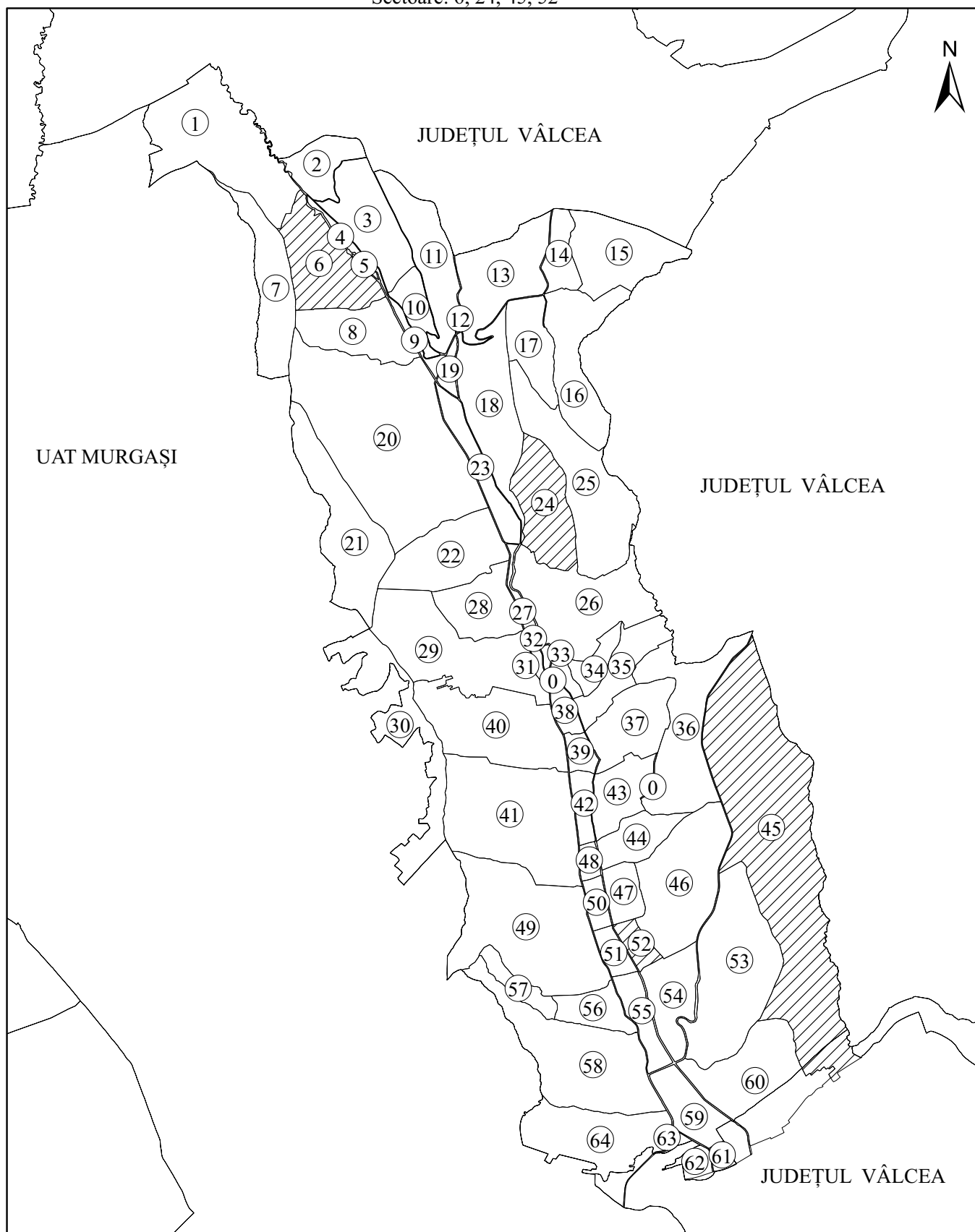

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: BULZEȘTI

Sectoare: 6, 24, 45, 52

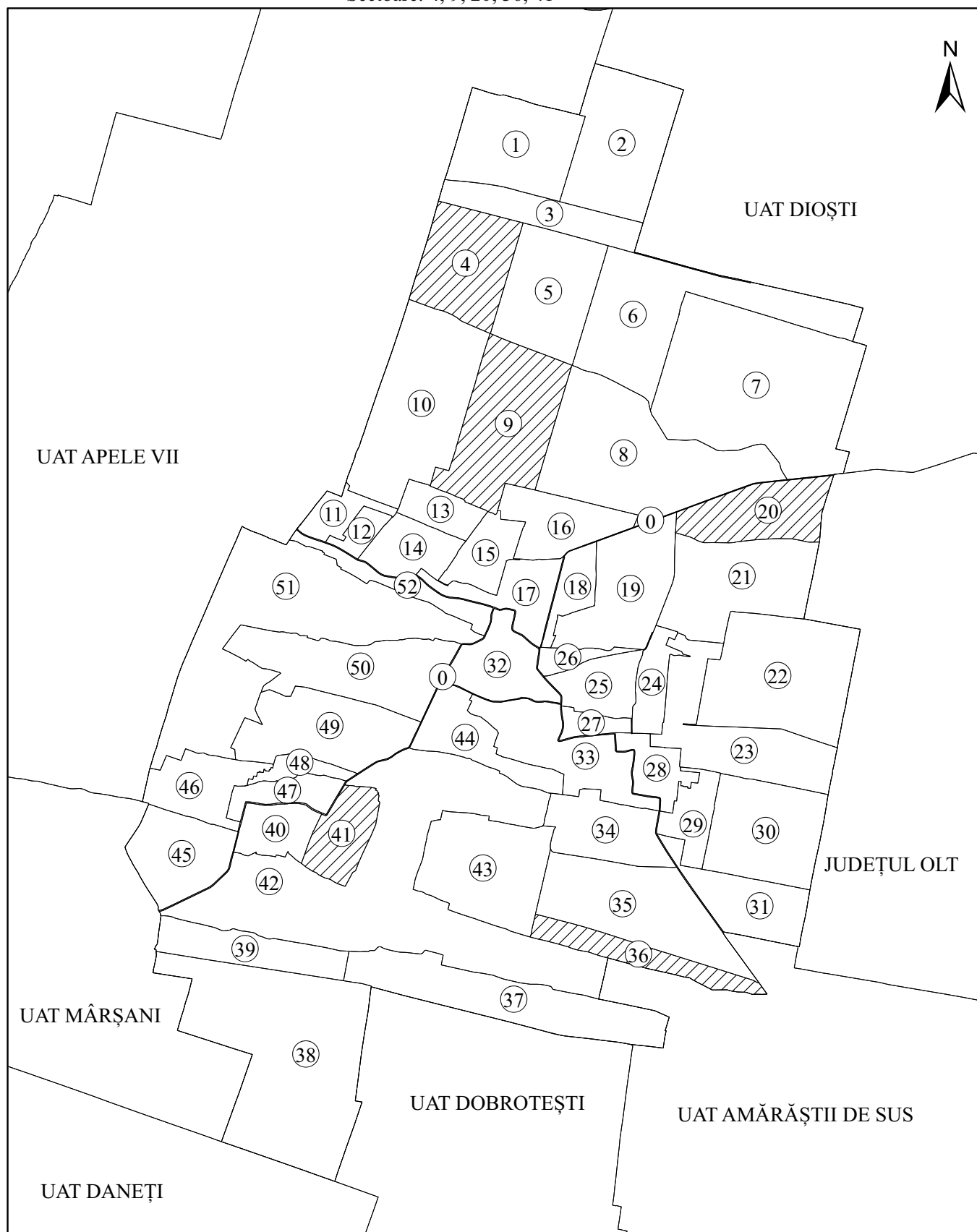

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: CELARU

Sectoare: 4, 9, 20, 36, 41

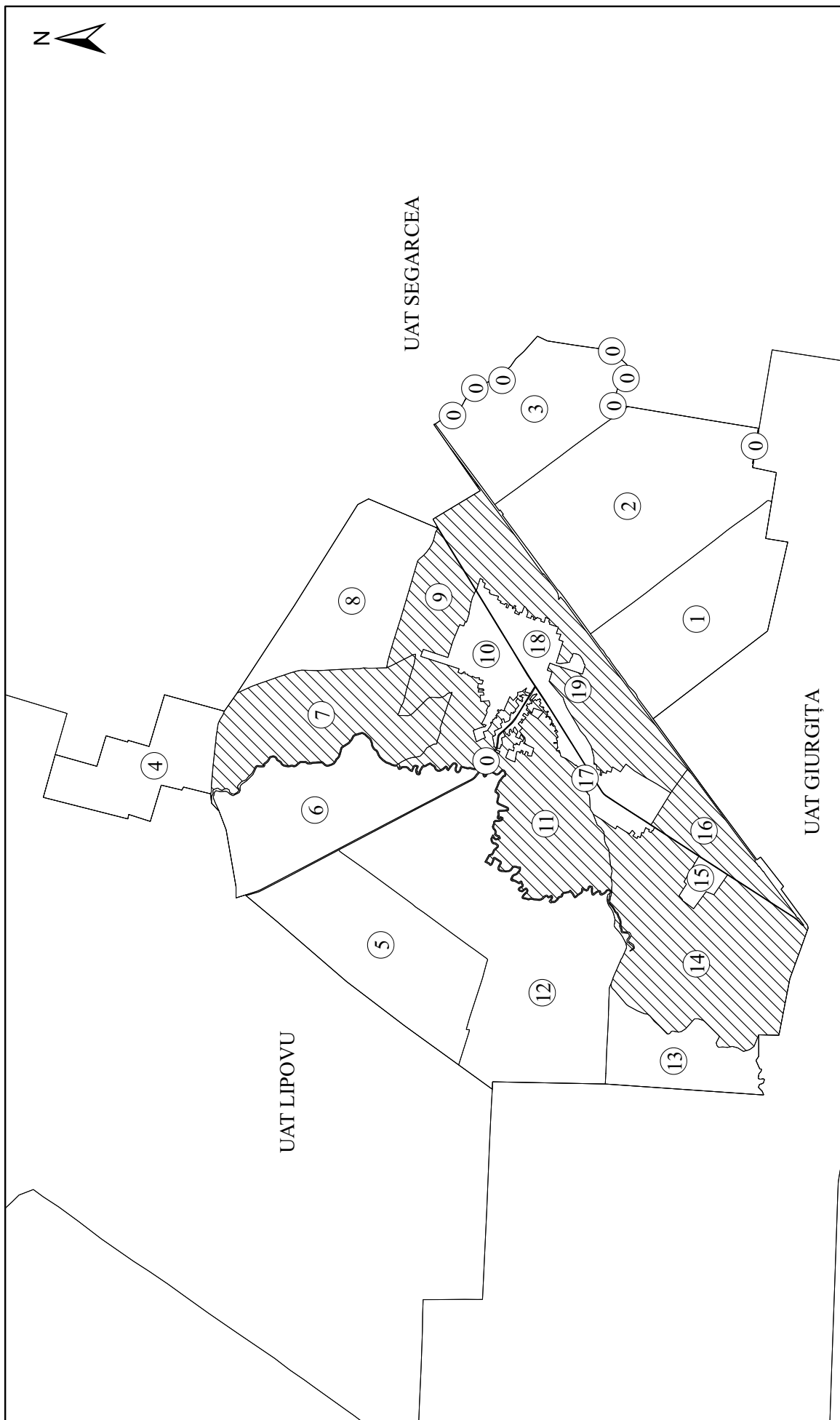

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: CERĂT

Sectoare: 7, 9, 11, 14, 16, 19

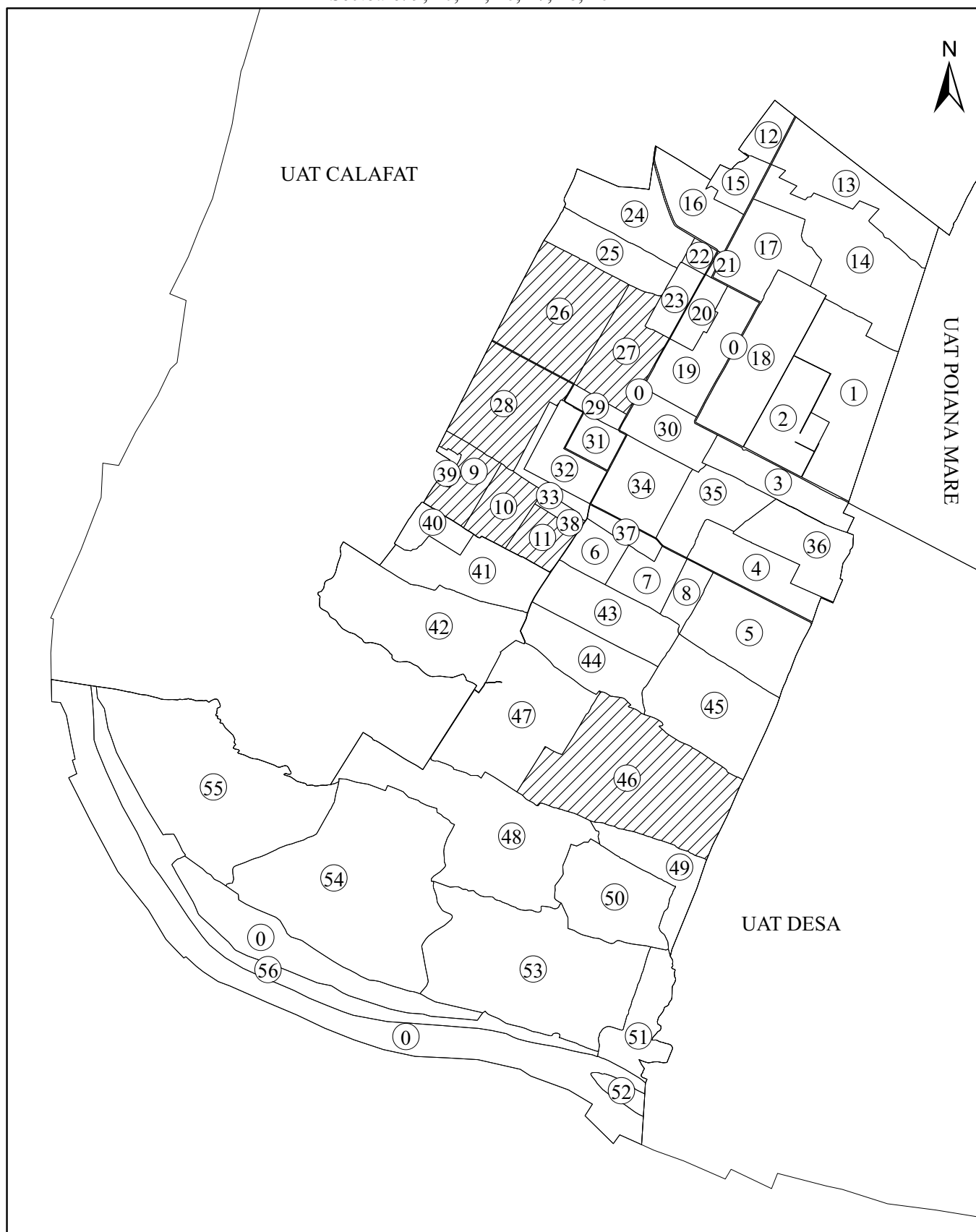

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: CIUPERCENII NOI

Sectoare: 9, 10, 11, 26, 27, 28, 46

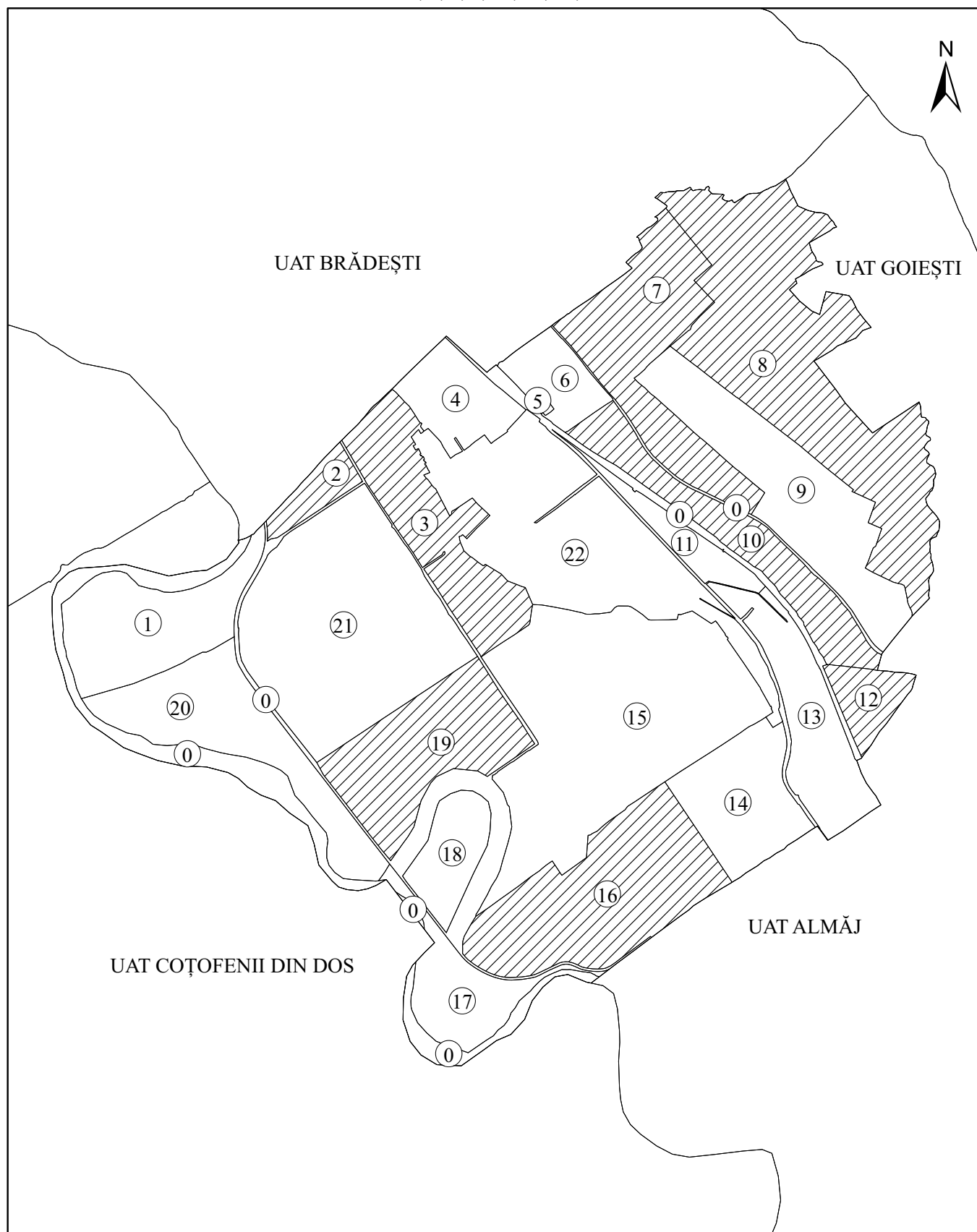

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: COȚOFENII DIN FAȚĂ

Sectoare: 2, 3, 7, 8, 10, 12, 16, 19

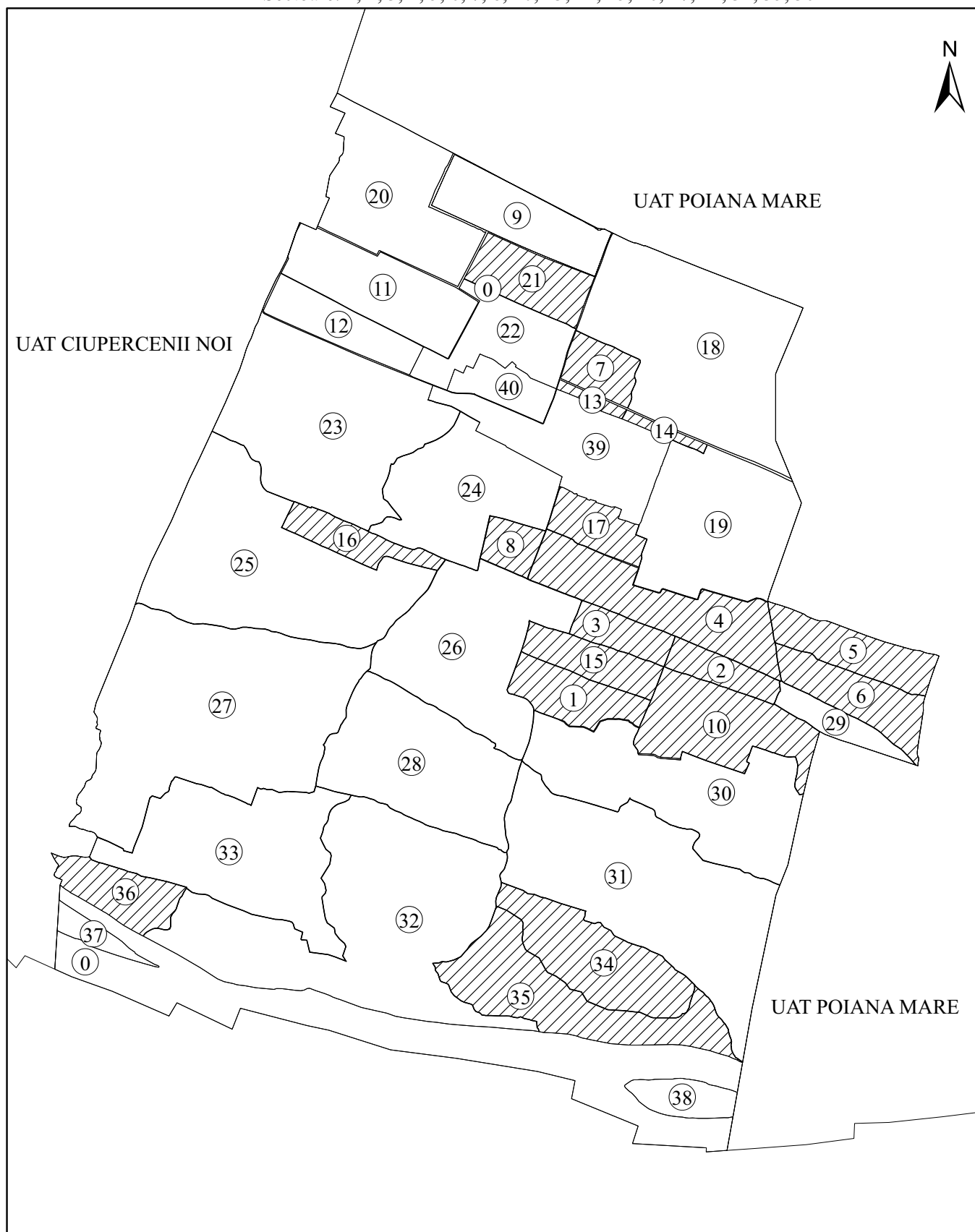

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

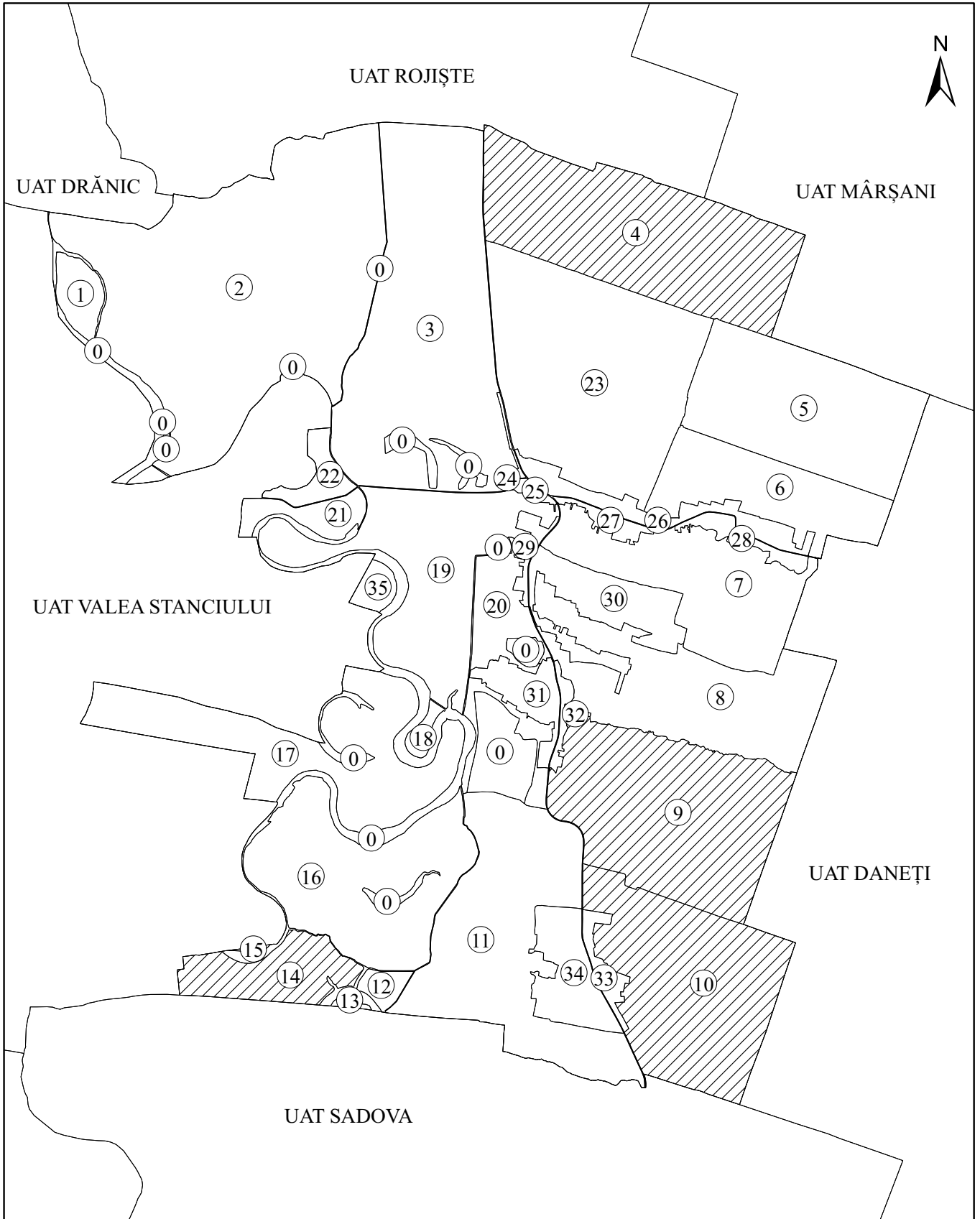
Județ: DOLJ

UAT: DESA

Sectoare: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 13, 14, 15, 16, 17, 21, 34, 35, 36

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
 Județ: DOLJ
 UAT: DOBREȘTI
 Sectoare: 4, 9, 10, 14

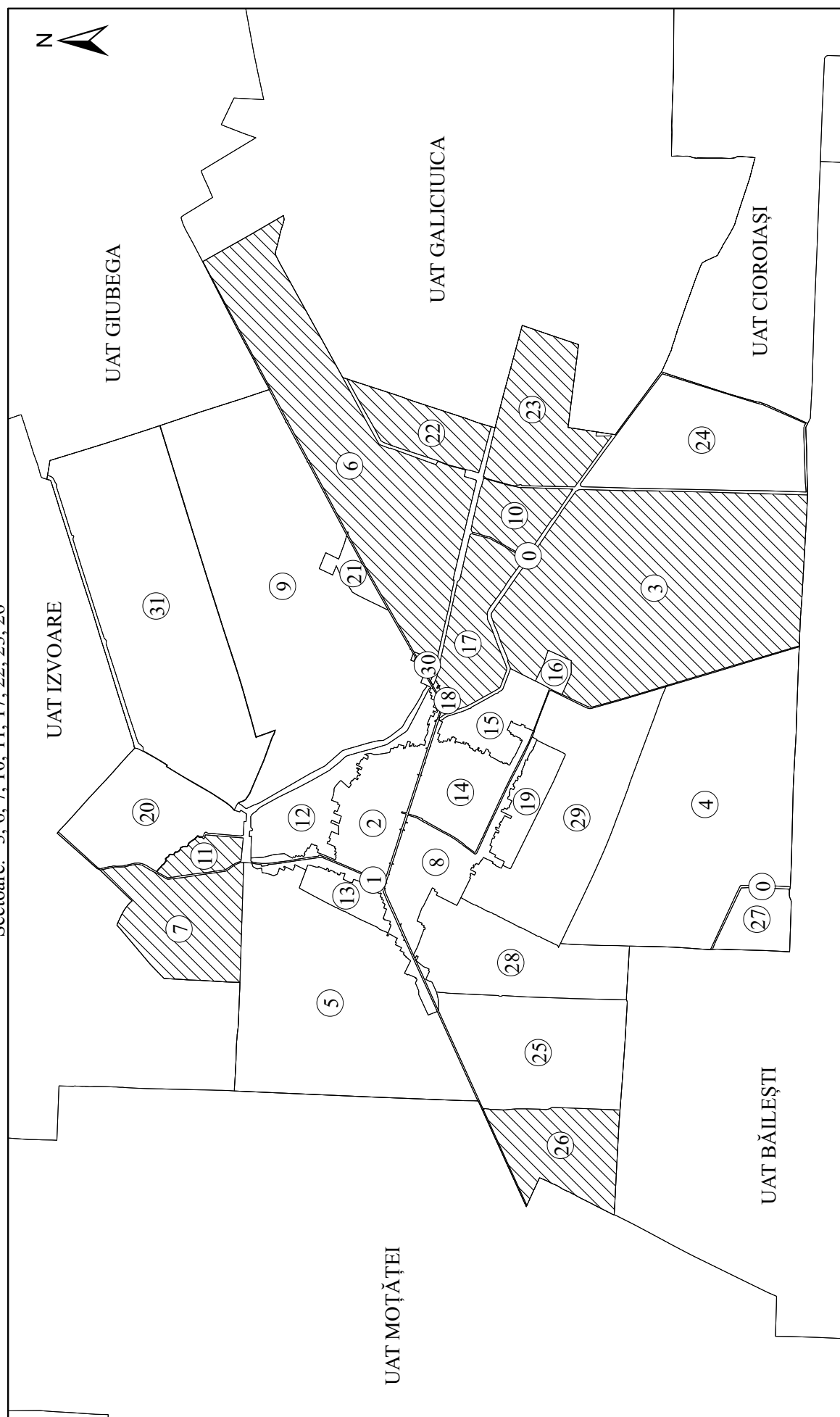

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: GALICEA MARE

Sectoare: 3, 6, 7, 10, 11, 17, 22, 23, 26

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: MĂCEȘU DE JOS

Sectoare: 1, 2, 3, 4, 5, 7, 14, 22

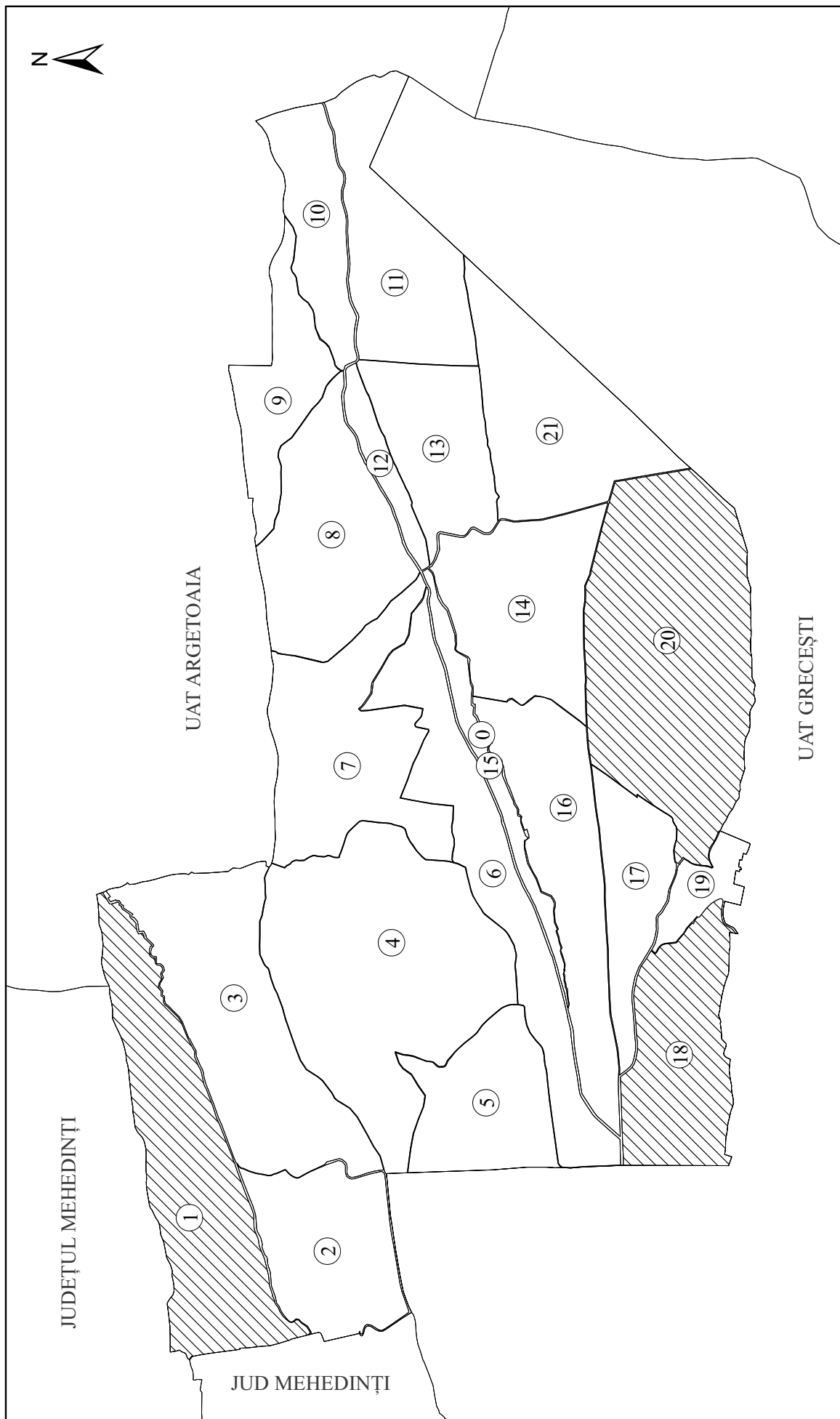

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: SECU

Sectoare: 1, 18, 20

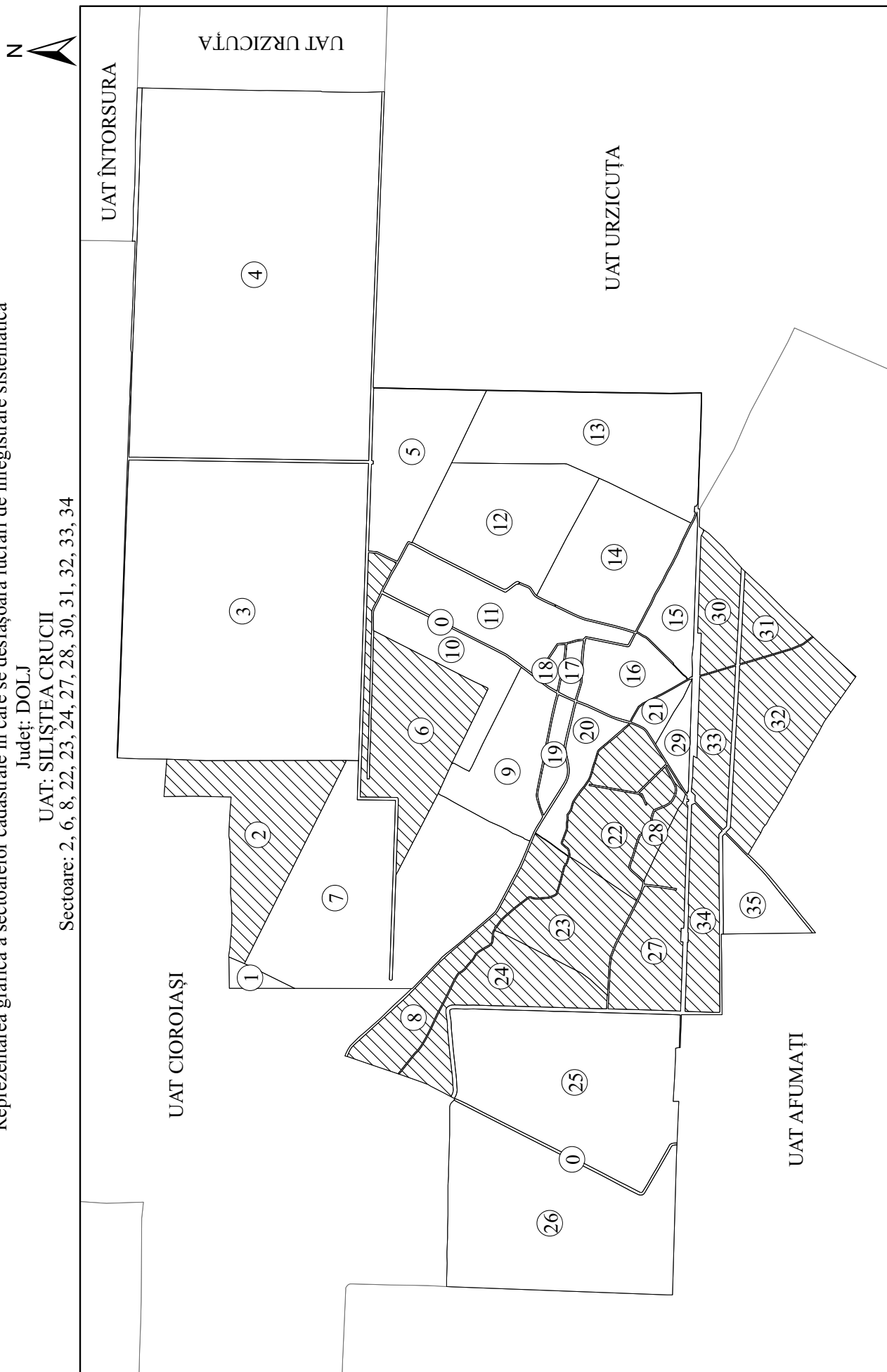

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

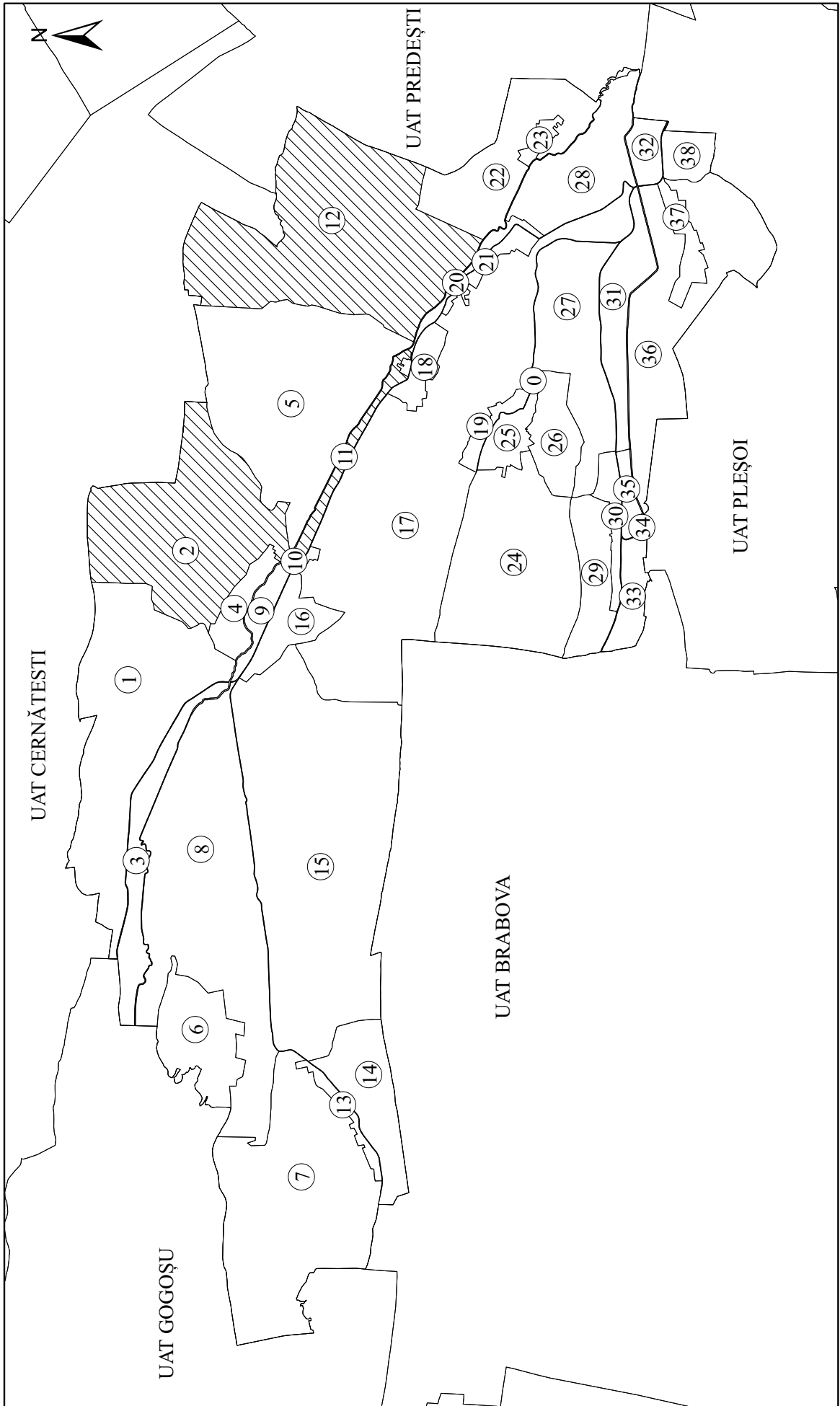
UAT: SILIȘTEA CRUCII

Sectoare: 2, 6, 8, 22, 23, 24, 27, 28, 30, 31, 32, 33, 34

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ
 UAT: SOPOT
 Sectoare: 2, 11, 12

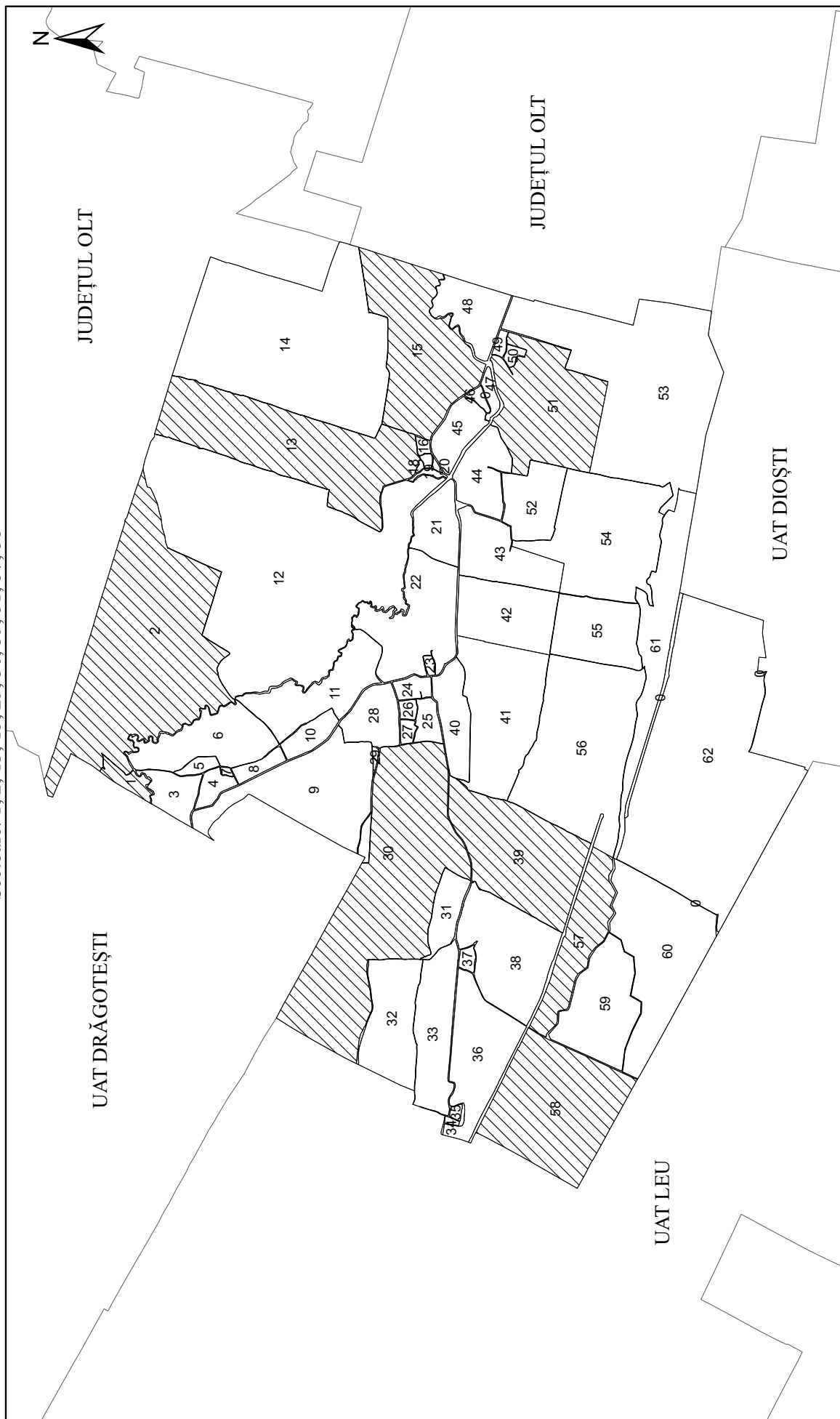

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: TESLUI

Sectoare: 1, 2, 13, 15, 29, 30, 39, 51, 57, 58

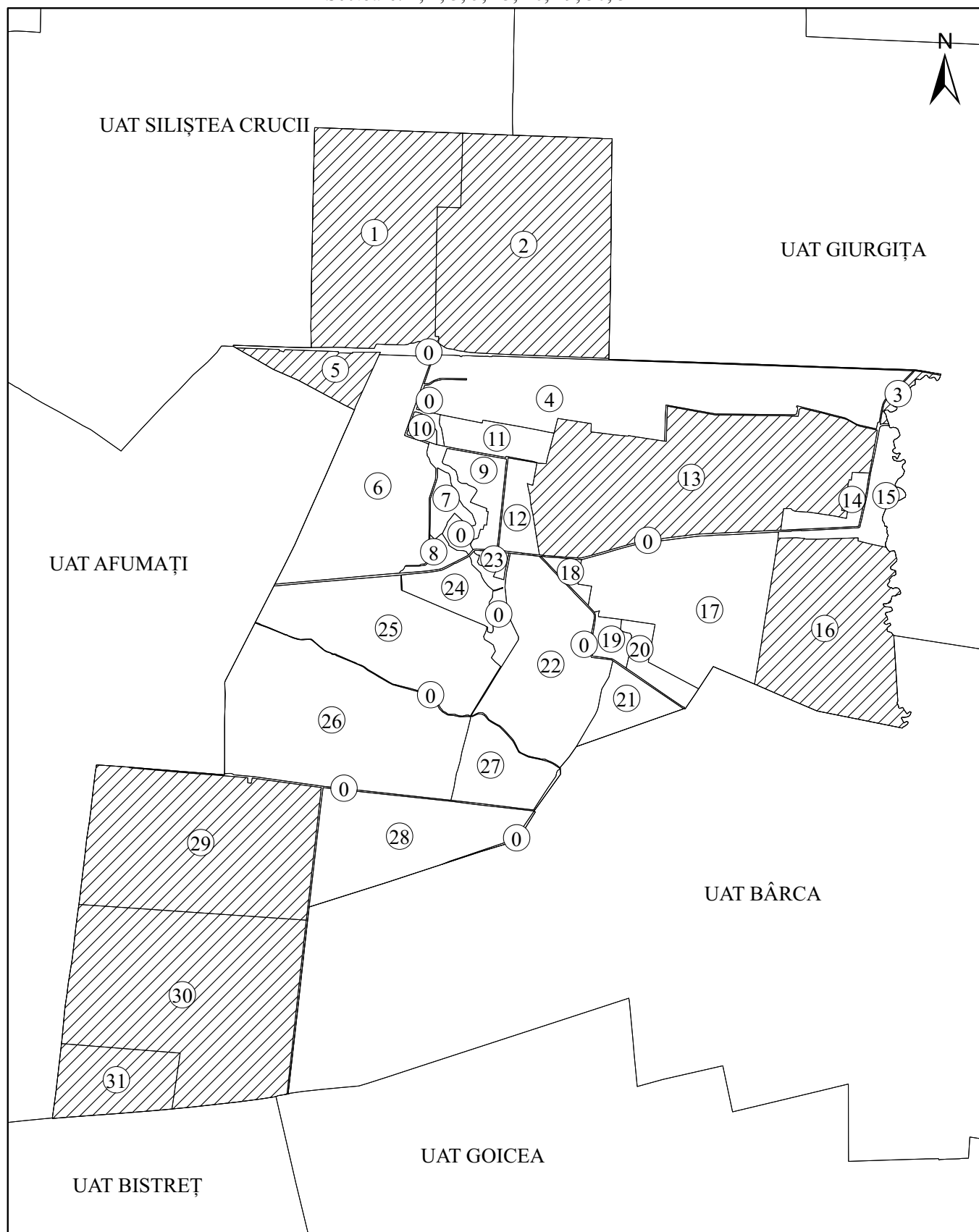

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: DOLJ

UAT: URZICUȚA

Sectoare: 1, 2, 3, 5, 13, 16, 29, 30, 31

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 8

din 25 februarie 2019

Dosar nr. 3.179/1/2018

Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Carmen Maria Ilie	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Florentina Dinu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mona Magdalena Baci	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul sesizării este constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, cu modificările ulterioare, și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul Î.C.C.J.*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă domnul Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secțiile Unite, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul Î.C.C.J.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.930/231/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea

Guvernului nr. 1.391/2006, în sensul dacă acesta reprezintă o normă specială ce derogă de la norma generală, instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și stabilește o competență specială a șefului serviciului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, sub aspectul aplicării sancțiunii contravenționale complementare, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.”

Magistratul-asistent prezintă referatul, arătând că, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au transmis jurisprudență și/sau puncte de vedere referitoare la chestiunea de drept supusă dezlegării, iar răspunsul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la respectiva problemă de drept; se arată, de asemenea, că raportul întocmit în cauză a fost comunicat, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părților care nu și-au exprimat punctul de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 12 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 15.930/231/2016, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

„Interpretarea art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, în sensul dacă acesta reprezintă o normă specială ce derogă de la norma generală, instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și stabilește o competență specială a șefului serviciului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, sub aspectul aplicării sancțiunii contravenționale complementare, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.”

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia a fost formulată sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

A. *Plângerea împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției*

2. Prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoria Focșani — Secția civilă, la data de 23.11.2016, petentul — persoană fizică, în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție Județean Vrancea, a solicitat anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției din 11.11.2016, emis de intimat, exonerarea de la plata amenzii și anularea sancțiunii complementare privind suspendarea dreptului de a conduce; în subsidiar, a solicitat înlocuirea sancțiunii principale și complementare cu avertisment.

3. În motivarea plângerii, petentul a arătat că, întrucât se află în evidența Serviciului Public Comunitar de Evidență a Permiselor de Conducere București, asupra sancțiunii complementare aplicate pentru săvârșirea contravenției imputate trebuia să hotărască șeful Serviciului Rutier Vrancea, și nu polițistul care a întocmit procesul-verbal de contravenție, astfel încât sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce a fost stabilită și aplicată de un organ necompetent; a susținut, de asemenea, că sectorul de drum pe care circula nu avea limita de viteză de 50 km/h, aflându-se în afara localității și fiind posibil ca viteza înregistrată să aparțină altui vehicul care a circulat înaintea sau în spatele lui pe acel sector de drum, că, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), în favoarea lui operează prezumția de nevinovăție, iar prezumția de autenticitate și veridicitate de care se bucură procesul-verbal de contravenție nu este una absolută, putând fi răsturnată prin probe, că, în cauză, există dubiu cu privire la amplasamentul exact al cinemometrului, la măsurătorile efectuate și la condițiile de efectuare ale acestora și că sancțiunea aplicată nu respectă principiul proporționalității, aplicarea amenzii și a reținerii permisului de conducere fiind mult prea aspră raportat la valorile sociale lezate sau care pot fi atinse, avându-se în vedere și consecințele pe care trebuie să le suporte acuzatul în materie contravențională.

B. *Întâmpinarea*

4. Prin întâmpinare, intimatul a solicitat respingerea plângerii, ca neîntemeiată, arătând că, în data de 11.11.2016, petentul a condus autoturismul pe DN2 — E85 Urechești, fiind înregistrat cu viteza de 125 km/h de aparatul radar montat pe autoturismul aparținând Ministerului Administrație și Internelor, și nu a avut asupra sa permisul de conducere.

C. *Hotărârea primei instanțe*

5. Prin Sentința nr. 1.084 din 14 februarie 2017, Judecătoria Focșani a respins plângerea formulată de petent, ca neîntemeiată, reținând, în esență, că, în raport cu probele administrate, intimatul a făcut dovada temeiniciei întocmirii procesului-verbal de contravenție în ceea ce privește faptele reținute în sarcina petentului, acesta din urmă nereușind să răstoarne prezumția de veridicitate și autenticitate de care beneficiază actul contestat.

6. În legătură cu critica petentului, potrivit căreia sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce autovehicule nu a fost aplicată de organul competent, instanța de judecată a reținut că sunt aplicabile prevederile art. 97 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002*), potrivit cărora, în cazurile prevăzute de lege, polițistul rutier dispune, de regulă odată cu constatarea faptei contravenționale, și cu privire la reținerea permisului de conducere, eliberându-i titularului și dovada înlocuitoare.

7. Pe de altă parte, a reținut instanța de judecată, legea face distincție între măsura reținerii permisului de conducere (care, așa cum s-a arătat, este în atribuțiile polițistului rutier) și sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce, prin art. 103 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 prevăzându-se, în legătură cu această din urmă sancțiune, că se poate aplica doar de către șeful poliției rutiere pe raza căreia a fost săvârșită fapta, dar numai în cazul prevăzut de art. 103 alin. (1) lit. c) din același act normativ.

8. S-a arătat că dispoziții relativ asemănătoare se regăsesc și în Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 (*Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002*), în cuprinsul art. 190 alin. (1) și (2) și art. 191.

9. Din cuprinsul acestor din urmă dispoziții normative reiese că sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce vehicule este în atribuțiile șefului serviciului poliției rutiere, care dispune însă în baza măsurii de reținere a permisului de conducere aplicate de polițistul rutier; rezultă deci că această măsură complementară este una extrinsecă procesului-verbal de contravenție, astfel încât nu este de natură a afecta validitatea actului întocmit.

10. Așa fiind, constatând că în mod legal, prin procesul-verbal de contravenție, s-a dispus de către agentul de poliție rutieră și reținerea permisului de conducere al petentului și eliberarea dovezii corespunzătoare de circulație, instanța de fond a concluzionat că aspectul referitor la calitatea și competența organului care a aplicat efectiv sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce excedează analizei cauzei, în cadrul căreia instanța a fost legal investită doar cu verificarea legalității și temeiniciei procesului-verbal de contravenție; în ipoteza în care petentul se consideră vătămat prin faptul că sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce — extrinsecă procesului-verbal de contravenție — i-a fost aplicată de o persoană necompetentă, are posibilitatea de a contesta această măsură pur administrativă și de a solicita instanței competente anularea sa, pe altă cale procesuală decât cea a plângerii contravenționale.

D. *Calea de atac formulată în cauză*

11. Împotriva sentinței pronunțate de instanța de fond a formulat apel petentul, iar în cadrul soluționării apelului a formulat cerere de sesizare a instanței supreme, în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri cu privire la dezlegarea chestiunii de drept vizând interpretarea art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în sensul dacă dispozițiile acestuia derogă de la norma generală, instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

12. Apelantul a arătat că prin procesul-verbal de contravenție i s-a aplicat, pe lângă sancțiunea principală, sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce de către polițistul rutier care a constatat contravenția, reținându-i-se permisul de conducere. Or, prin dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 s-a reglementat asupra sancțiunii complementare, în situația în care contravenientul nu este în evidența organului constator al faptei, legiuitorul stabilind, în acest caz, o competență specială a șefului serviciului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția în a dispune asupra sancțiunii complementare.

III. Dispozițiile legale supuse interpretării

13. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002:*

„Art. 109. — (1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră.

(...)”

14. *Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002:*

„Art. 191. — (1) În situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență, permisul de conducere se păstrează la serviciul poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, până când șeful serviciului hotărăște asupra sancțiunii contravenționale complementare, dar nu mai mult de 15 zile de la data reținerii, după care îl trimite serviciului poliției rutiere al județului care îl are în evidență.

(2) Permisul de conducere se păstrează la serviciul poliției rutiere din județul care are în evidență titularul, până la restituire sau, după caz, până la anularea documentului.”

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

15. Apelantul a arătat că, deși, conform dispozițiilor art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac direct de către polițistul rutier, iar în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către polițiștii de frontieră, legiuitorul, în situația în care contravenientul se află în evidența altui județ decât cel pe raza căruia s-a constat contravenția, a instituit norma specială prevăzută de art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

16. În această situație, polițistul rutier care a constat contravenția aplică sancțiunea principală și măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere, urmând ca șeful poliției rutiere al serviciului rutier pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția să dispună asupra sancțiunii complementare.

17. Dispozițiile art. 103 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se referă la perioada suspendării exercitării dreptului de a conduce, și nu la competența de a aplica această sancțiune complementară, care, așa cum s-a arătat, este expres prevăzută în cuprinsul altor dispoziții, precum cele reglementate de legiuitor prin art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

18. Intimatul nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

V. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea

19. Încheierea prin care instanța de trimitere a sesizat instanța supremă cu dezlegarea chestiunii de drept formulate nu cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării, potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, și nici punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea, prevăzut de dispozițiile art. 520 alin. (1) din același cod.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

A. *Înalta Curte de Casație și Justiție* — Completul competent să judece recursul în interesul legii, prin Decizia nr. 8 din 19 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 19 iunie 2018, a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Ploiești, stabilind că:

„În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 96 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, neconsemnarea, în cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, a sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce, a

intervalului de timp în care acesta este suspendat și a temeiului juridic este sancționată cu nulitatea relativă parțială a procesului-verbal, condiționată de producerea unei vătămări care nu poate fi înlăturată decât prin anularea măsurii privind reținerea permisului de conducere.”

20. În considerentele deciziei sus-menționate, instanța supremă a reținut următoarele:

„56. Reglementarea de către legiuitor a aplicării obligatorii, împreună cu sancțiunea principală, a sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce nu este lăsată însă la aprecierea organului constator, fiind consecința legăturii directe în care se află cu fapta sancționată și a pericolului social sporit al acesteia, așa cum se arată și în Decizia Curții Constituționale nr. 854 din 18 octombrie 2012.

57. În vederea aplicării sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce pe drumurile publice, agentul constator procedează la reținerea permisului de conducere.

58. În conformitate cu dispozițiile art. 97 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și art. 210 din Regulamentul de aplicare a acestui act normativ, reținerea permisului de conducere este o măsură tehnico-administrativă, constând în ridicarea documentului din posesia unei persoane și păstrarea lui la sediul poliției rutiere, până la soluționarea cauzei care a determinat aplicarea măsurii.

59. Măsura se dispune de polițistul rutier, de regulă, odată cu constatarea faptei, eliberându-se titularului o dovadă înlocuitoare cu sau fără drept de circulație. Perioada în care titularul permisului de conducere nu are dreptul de a conduce un autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai se consideră perioadă de suspendare a exercitării dreptului de a conduce.

60. Permisul de conducere conferă astfel, până la ridicarea sa, dreptul de a conduce în persoana celui care îl posedă și, tocmai de aceea, suspendarea dreptului de a conduce, în cazurile limitate și concrete, începe să curgă de la data la care permisul a fost predat autorităților competente sau reținut de acesta.

61. În acest sens, la art. 210 alin. (1) și (2) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se prevede că, în situația în care conducătorul de autovehicul săvârșește o faptă pentru care, potrivit legii, se reține permisul de conducere în vederea suspendării exercitării dreptului de a conduce, eliberându-se dovadă înlocuitoare cu drept de circulație, sancțiunea contravențională complementară operează începând cu ziua următoare celei în care a expirat valabilitatea dovezii; când dovada înlocuitoare a permisului de conducere este eliberată fără drept de circulație, suspendarea exercitării dreptului de a conduce operează din momentul aplicării sancțiunii contravenționale complementare prin procesul-verbal de constatare a contravenției.

62. Se poate astfel constata că, în cazul comiterii unei contravenții de natura celei descrise anterior, măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere are natura juridică a punerii în executare a sancțiunii complementare a suspendării exercitării dreptului de a conduce.

63. De reținut este că, în vechea formă a Codului rutier, sancțiunea principală se dispunea de agentul constator, iar sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce pe drumurile publice se dispunea, după caz, de către șeful poliției rutiere a județului sau a municipiului București ori de șeful poliției rutiere din cadrul Inspectoratului General al Poliției Române sau adjunctul acestuia [conform art. 96 alin. (4) din vechea formă a ordonanței].

64. Odată cu intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 69/2007 (art. I pct. 34), șeful poliției rutiere are competența de a dispune sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce exclusiv în cazul cumulului de 15 puncte de penalizare, în celelalte cazuri, prevăzute la

art. 100 alin. (3), art. 101 alin. (3) și art. 102 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, competența aparținând exclusiv agentului constator, care trebuie să aplice sancțiunea prin procesul-verbal de contravenție pe care îl întocmește.

65. Faptul că modelul de proces-verbal prevăzut la anexa nr. 1A a Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 conține doar rubrica privind măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere, nu și pe cea referitoare la aplicarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce, se explică prin necorelarea dispozițiilor din Regulament cu modificările aduse Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, prin care s-a dat în competența agenților constatori aplicarea sancțiunii suspendării dreptului de a conduce.

66. Așadar, în prezent, nu există posibilitatea ca printr-un act administrativ separat să se aplice sancțiunea complementară a suspendării cu precizarea temeiului și a intervalului de timp pentru care se dispune, cu excepția situației particulare a ipotezei prevăzute la art. 96 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 (dat fiind mecanismul juridic de sancționare suplimentară, datorat cumulului unor puncte acumulate din mai multe fapte).

67. Un alt argument care vine în sprijinul tezei ce susține necesitatea menționării de către agentul constator, în cuprinsul procesului-verbal de contravenție, a sancțiunilor complementare este faptul că suspendarea are o perioadă determinată și nu poate depăși 30/60/90 de zile, în funcție de încadrarea juridică a contravenției săvârșite.

68. De asemenea, potrivit art. 104 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, la cererea titularului permisului de conducere, perioadele de suspendare se pot reduce de către șeful poliției rutiere a județului sau a municipiului București pe raza căruia a fost săvârșită fapta ori de către șeful poliției rutiere din Inspectoratul General al Poliției Române (dar nu mai puțin de 30 de zile, în condițiile prevăzute în Regulament), iar potrivit art. 221 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, perioada de suspendare a exercitării dreptului de a conduce se poate reduce la 30 de zile, la cererea titularului, dacă sunt îndeplinite, cumulativ, anumite condiții prevăzute de lege.

69. În concluzie, din economia prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce este stabilită de lege întotdeauna pe lângă sancțiunea principală a amenzii, iar agentul sancționator nu are latitudinea de a reindividualiza sancțiunea complementară.

70. Astfel, în condițiile în care formularul procesului-verbal nu prevede în mod expres o rubrică în care să fie consemnată separat sancțiunea suspendării exercitării dreptului de a conduce, iar această sancțiune rezultă în mod expres din dispozițiile legale incidente în cauză, nu poate fi pus în discuție faptul că nu există o măsură complementară dispusă în mod legal care să privească suspendarea dreptului de a conduce, ci doar modalitatea consemnării acestei măsuri în cuprinsul actului contestat, o interpretare contrară nefiind în spiritul legii.

(...)

73. Sancțiunea ce intervine ca urmare a încălcării de către organul constator a dispozițiilor art. 180 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 cu privire la menționarea în cuprinsul procesului-verbal a măsurii complementare este însă una virtuală, nefiind prevăzută în mod expres, derivând din principiul fundamental al legalității și rezultând din încălcarea dispozițiilor legale, altele decât cele expres prevăzute de lege sub sancțiunea nulității.”

B. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele de judecată au comunicat puncte de vedere sau simple opinii referitoare la problemele de drept supuse dezlegării, numai unele dintre acestea transmițând și jurisprudență.

21. Din analiza punctelor de vedere/opiniilor exprimate de instanțe și, după caz, a hotărârilor transmise de acestea se desprind următoarele orientări:

a) o orientare conform căreia dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 trebuie interpretate ca fiind o normă specială, derogatorie de la norma generală instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în sensul că stabilesc o competență specială a șefului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, sub aspectul aplicării sancțiunii contravenționale complementare, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.

22. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *tribunalele Sibiu* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Hunedoara* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Timiș* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Bacău* (Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal — Decizia nr. 507 din 19 mai 2015), *Giurgiu și București*;

— *judecătoriile Piatra-Neamț, Moinești, Onești, Brașov, Alexandria, Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Videle, Vișeu de Sus, Pașcani, Carei, Negrești-Oaș și Fălticeni*.

23. În sprijinul acestei orientări au fost invocate următoarele argumente:

— în raport cu dispozițiile art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și cu cele ale art. 191 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 rezultă că regimul de aplicare a sancțiunilor contravenționale complementare este strict reglementat, fiind o aplicare a principiului de derogare a normei speciale de la norma generală;

— polițistul rutier care a constatat contravenția aplică sancțiunea principală și măsura tehnico-administrativă a reținerii permisului de conducere, urmând ca șeful poliției rutiere al serviciului rutier pe teritoriul căruia a fost săvârșită și constatată contravenția să dispună asupra sancțiunii complementare, în termen de cel mult 15 zile de la data întocmirii procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției;

— dispozițiile art. 103 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se referă la perioada de suspendare a exercitării dreptului de a conduce autovehicule și tractoare agricole sau forestiere, și nu la competența de a aplica această sancțiune complementară;

— din coroborarea normelor legale enunțate rezultă că sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de a conduce este propusă de agentul constator și aprobată de șeful poliției rutiere, prin raportul de reținere, ea operând fie cu începere din ziua următoare celei în care a expirat valabilitatea dovezii, fie de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, în cazul contestării procesului-verbal de contravenție;

b) într-o altă orientare, s-a apreciat că norma cuprinsă în art. 191 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind conținută într-un act juridic ierarhic inferior, nu poate deroga de la norma cuprinsă în art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în aplicarea și executarea căreia a fost emisă.

24. S-au pronunțat, respectiv și-au exprimat opinia în acest sens, următoarele instanțe:

— *tribunalele Caraș-Severin* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Buzău* (Secția a II-a civilă de contencios administrativ și fiscal), *Suceava* (Secția de contencios administrativ și fiscal), *Galati și Argeș* (Secția civilă — completul specializat în cauze de contencios);

— *judcătoriiile Zărnești, Săveni, Zalău, Focșani* (sentințele nr. 7.877 din 2.11.2017, rămasă definitivă prin respingerea apelului, și nr. 6.701 din 5.10.2017, aflată în faza soluționării apelului), *Gherla* (Sentința nr. 67 din 31.01.2018, definitivă prin neapelare) și lași.

25. În sprijinul acestei orientări au fost invocate următoarele argumente:

— dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, fiind prevăzute în secțiunea a 2-a, cu titlul „*Măsuri tehnico-administrative §1. Reținerea sau retragerea permisului de conducere*”, se aplică doar în cazul măsurii tehnico-administrative a reținerii permisului de conducere, nu și în ceea ce privește aplicarea sancțiunii complementare a suspendării dreptului de a conduce, în acest ultim caz fiind aplicabile prevederile art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, care atribuie competența de aplicare a sancțiunilor complementare agentului rutier care a constatat și a aplicat sancțiunea principală;

— încălcarea dispozițiilor art. 191 alin. (1) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu constituie motiv de nulitate absolută a procesului-verbal de contravenție, întrucât aceste dispoziții reglementează o măsură tehnico-administrativă, iar sancțiunea complementară se aplică potrivit normei generale, respectiv de către polițistul rutier, conform art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002;

— situația analizată nu reprezintă un caz de normă specială ce derogă de la norma generală, existând doar o necorelare între reglementările cuprinse în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și cele cuprinse în Regulamentul de aplicare a acestui act normativ, în ceea ce privește aplicarea sancțiunii complementare, astfel încât ar trebui să prevaleze actul normativ cu forță juridică superioară;

— prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 a fost aprobat Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și, cum, potrivit art. 108 alin. (2) din Constituția României, republicată, hotărârile Guvernului se emit pentru organizarea executării legilor, se consideră că normele cuprinse într-o astfel de hotărâre, care este act de reglementare secundară, nu pot cuprinde dispoziții derogatorii de la norma legală ce a constituit temeiul emiterii ei;

— dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 reglementează o măsură tehnico-administrativă, ce se realizează după ce sancțiunea complementară a suspendării dreptului de a conduce, aplicată de către organul constatator competent, conform art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, a rămas definitivă, nefiind o normă specială;

— prin raportare la dispozițiile art. 96 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a acestei ordonanțe reglementează procedura aplicării măsurii suspendării exercitării dreptului de a conduce autovehicule, în situația cumulului a 15 puncte de penalizare, deci detaliază regulile aplicabile în cazul aplicării măsurii tehnico-administrative a reținerii permisului de conducere și nu privesc alte situații în care este aplicabilă sancțiunea complementară a suspendării exercitării dreptului de

a conduce autovehicule, ce poate fi aplicată în mod direct de către polițistul rutier, conform art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

C. În opinia *Judecătoriei Baia Mare*, între cele două texte normative nu există un raport de determinare, aidoma celui instituit între o normă generală și una specială.

26. Astfel, art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 dispune cu privire la persoana care poate constata contravenția și aplica sancțiunea, și anume polițistul rutier, în timp ce art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 explicitează cum procedează polițistul rutier în situația în care contravenientul are un alt domiciliu decât cel al locului unde săvârșește fapta.

27. Polițistul rutier care constată fapta nu aplică și sancțiunea complementară, stabilește doar sancțiunea principală contravenientului ce a săvârșit fapta contravențională în alt loc decât cel de domiciliu și reține permisul de conducere, pe care îl înaintează șefului serviciului poliției rutiere, care trebuie să decidă cu privire la sancțiunea complementară într-un termen de maximum 10 zile de la data reținerii documentului, după care acesta va fi trimis șefului serviciului poliției rutiere de la locul de domiciliu al contravenientului.

VII. Răspunsul Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Prin Adresa nr. 3.013/C/4473/III-5/2018 din 4 ianuarie 2019, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

29. Pronunțându-se asupra constituționalității dispozițiilor art. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, instanța de contencios constituțional a statuat că acestea sunt conforme Legii fundamentale, reținând că „*în cazul săvârșirii unor contravenții la regulile de circulație rutieră, reglementarea prin lege, pe lângă sancțiunea principală — amenda și a uneia sau mai multor sancțiuni complementare, nu este de natură a încălca dispozițiile constituționale, aceste sancțiuni având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege.*” (Decizia nr. 331 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 19 mai 2011).

30. De asemenea, referindu-se la dispozițiile art. 102 alin. (3) lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, Curtea Constituțională a statuat că „*(...) reglementarea de către legiuitor a aplicării obligatorii, împreună cu sancțiunea principală a amenzii, a sancțiunii complementare a reținerii permisului de conducere sau a dovezii înlocuitoare a acestuia, prevăzută la art. 111 alin. (1) lit. c) din ordonanța de urgență criticată, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la art. 102 alin. (3) lit. e) din aceeași ordonanță de urgență, respectiv al depășirii cu mai mult de 50 km/h a vitezei maxime admise pe sectorul de drum respectiv și pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, aplicare ce nu este lăsată la aprecierea organului constatator, este consecința legăturii directe în care se află cu fapta sancționată și a pericolului social sporit al acesteia.*” (Decizia nr. 854 din 18 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 835 din 12 decembrie 2012).

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

31. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate, prevăzute de art. 519 din același cod, pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, și s-a propus soluția de respingere a sesizării ca inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

32. Examinând sesizarea, raportul întocmit de judecătorul raportor și chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, constată următoarele:

33. Înainte de cercetarea în fond a chestiunii de drept supuse dezlegării, Înalta Curte de Casație și Justiție trebuie să analizeze regularitatea actului de sesizare și îndeplinirea cerințelor legale de admisibilitate, prevăzute de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

34. Din cuprinsul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

— existența unei chestiuni de drept; problema pusă în discuție trebuie să fie una veritabilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;

— chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei; noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să fie nouă;

— chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele.

35. Analizând sesizarea în raport cu cerințele legale de admisibilitate sus-menționate, se constată că nu este îndeplinită condiția existenței unei chestiuni de drept, în sensul unei veritabile probleme de interpretare a normelor legale ce fac obiectul sesizării, generate de caracterul lor interpretabil, neclar, imprecis sau lipsit de previzibilitate în sensul deslușirii voinței legiuitorului.

36. Prin sesizarea analizată se urmărește a se lămuri dacă art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, reprezintă o normă specială ce derogă de la norma generală, instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, normă specială care stabilește o competență specială a șefului serviciului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, sub aspectul aplicării sancțiunii contravenționale complementare, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.

37. Din simpla enunțare a obiectului sesizării rezultă că aceasta pune problema caracterului de normă specială, derogatorie, a prevederii din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în raport cu norma de rang superior cuprinsă în chiar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, actul normativ a cărui aplicare o asigură.

38. Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, care aprobă Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, a fost adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

39. Conform principiilor de tehnică legislativă, elaborarea actelor normative și, pe cale de consecință, operațiunea

rațională de interpretare a acestora trebuie să țină seama de principiul ierarhiei reglementărilor [art. 4 alin. (1) și art. 26 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 24/2000)]. Un act normativ inferior nu poate modifica un act normativ superior și nici nu poate deroga de la acesta.

40. Potrivit art. 108 din Constituție, hotărârile emise de Guvern sunt reglementări secundare legii, care stabilesc modul în care legile vor fi efectiv puse în aplicare sau alte aspecte organizatorice privind implementarea acestora. Ele sunt adoptate în baza legii și în limitele acesteia, neputând conține norme derogatorii de la lege.

41. Hotărârile Guvernului realizează competența originală a Guvernului, de autoritate executivă, cu rol în punerea în aplicare a legii, în timp ce ordonanțele de urgență ale Guvernului conțin norme de reglementare primară, având o forță juridică asimilată cu a legii. Mai mult, potrivit art. 115 alin. (7) din Constituție, ordonanțele de urgență cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege. De asemenea, ordonanțele Guvernului aprobate de Parlament prin lege, în conformitate cu prevederile aceluiasi text constituțional, încetează să mai fie acte normative de sine stătătoare și devin, ca efect al aprobării de către autoritatea legiuitoare, acte normative cu caracter de lege, chiar dacă, din rațiuni de tehnică legislativă, alături de datele legii de aprobare, conservă și elementele de identificare atribuite la adoptarea lor de către Guvern. Cu alte cuvinte, ordonanța își pierde caracterul de act mixt (act administrativ prin prisma emitentului/act legislativ prin prisma conținutului său) și devine lege.

42. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 20 martie 2006.

43. Conform art. 63 din Legea nr. 24/2000, derogarea de la reglementarea de bază se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, iar potrivit art. 15 alin. (1) și (2) din același act normativ, reglementările speciale și derogatorii din aceeași materie și același nivel pot fi cuprinse într-un alt act normativ, dacă are caracter special față de actul ce cuprinde reglementarea generală în materie, caracterul special al reglementării determinându-se în funcție de obiectul acesteia și de specificul soluțiilor legislative pe care le instituie. De asemenea, potrivit alin. (4) teza finală al aceluiasi text de lege, preluarea unor norme în actul inferior poate fi făcută numai pentru dezvoltarea ori detalierea soluțiilor din actul de bază.

44. Ținând seama de aceste norme de tehnică legislativă care dau și cheia interpretării cadrului normativ, rezultă că nu există nicio dificultate de interpretare a prevederilor art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în corelație cu art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

45. Prevederile art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt foarte clare în sensul că aplicarea sancțiunilor pentru faptele contravenționale se face de către polițistul rutier sau de către polițiștii de frontieră (în punctele de trecere a frontierei de stat).

46. Atunci când legiuitorul a intenționat să instituie o excepție de la regula prevăzută de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sus-menționată, a făcut-o în mod explicit, ca în cazul reglementat de art. 103 alin. (1) lit. c) și alin. (11) din același act normativ:

„Art. 103. — (1) Suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule și tractoare agricole sau forestiere se dispune:

(...)

c) pentru o perioadă de 90 de zile când fapta conducătorului de autovehicul, tractor agricol sau forestier ori tramvai a fost urmărită ca infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice, precum și în cazul accidentului de circulație din care a rezultat decesul sau vătămarea corporală a unei persoane și instanța de judecată sau procurorul a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei, dacă pentru regula de circulație încălcată prezenta ordonanță de urgență prevede suspendarea exercitării dreptului de a conduce.

(11) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), suspendarea exercitării dreptului de a conduce autovehicule, tractoare agricole sau forestiere ori tramvaie se dispune de către șeful poliției rutiere pe raza căreia a fost săvârșită fapta.”

47. De altfel, dispozițiile art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu creează dificultăți de interpretare nici privit din perspectiva obiectului de reglementare, respectiv a dispoziției normative aplicabile situației date. Și aceasta, întrucât textul normativ menționat reglementează păstrarea permisului de conducere pe perioada executării sancțiunii contravenționale complementare a suspendării dreptului de a conduce pe drumurile publice, iar nu aplicarea sancțiunii contravenționale, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.

51. Pentru considerentele arătate, constatând că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 15.930/231/2016, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Interpretarea art. 191 din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, în sensul dacă acesta reprezintă o normă specială ce derogă de la norma generală, instituită de art. 109 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și stabilește o competență specială a șefului serviciului poliției rutiere pe teritoriul căruia a fost constatată contravenția, sub aspectul aplicării sancțiunii contravenționale complementare, în situația în care contravenientul a săvârșit fapta pe raza de competență a altui județ decât cel care îl are în evidență.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2019.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS

ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

